

Öykü

Dandik Bir Magnum Opus

Abdullah Emre Aladağ

Sahir
Yayınları

Dandik Bir Magnum Opus

Abdullah Emre Aladağ

Sahir

Dandik Bir Magnum Opus

Abdullah Emre Aladağ

Sahir Yayınları

Dijital Yayıncılık Dizisi: 4. Kitap

Dizgi: Abdullah Emre Aladağ

Kapak Tasarımı: Abdullah Emre Aladağ

Editör: Lül

Sahir

İçindekiler

Azabın Kapısı.....	6
Baştanrı.....	17
Dört Kapılı Bir Rüya.....	24
Erime Noktası.....	40
Hatasızlar.....	43
İşe Geç Kalmak.....	55
Kan ve Döl.....	66
Sanduka-i Hakikat.....	74
Sen Sus, Gözlerin Konuşsun!.....	82
Yalnız Kurt.....	86

Sahir

Azabın Kapısı

“Onlara, “Yeryüzünde fesat çıkarmayın” denildiğinde, “Biz ancak ıslah edicileriz!” derler.”

(Bakara Suresi, 11. Ayet)

Öğle ezanı okunalı bir saati aşmıştı. Elllerinde ayakkabılarıyla, Azapkapı Camii’nden içeri girmişti. Bakışlarında yurt kurmuş olan hü-zün ve derin iç çekmelerinde saklı pişmanlıkla ayakkabılarını bıraktı ayakkabılığa. Genişçe süzdü camiyi. Mimar Sinan’ın usta ellerinden çıkmış bu güzide ibadethane, asırlar aşmış sağlam çinileriyle ustaların bin bir zahmetle işlediği nakışlarla kubbenin iç yüzünü altın yaldızla-ryla süsleyen hatlarla çağlara meydan okuyan uhrevi bir azametle du-ruyordu karşısında. Süslemelere bakmayı bırakıp hızlıca namaza durdu. Her rekât sonunda eğildiği secdede gözlerine dolan yaşlara engel ola-madı. Yanaklarından aynı bir karınca gibi indi gözyaşları.

Namazını tamamlamayıp duaya açtı ellerini. Öyle iştahla öyle ne-dametle yalvarıyordu ki Yaradan’a, cümle kuşlar, kediler ve köpekler du-yar sanılırdı civarda. Her cümlesinin sonunda gayri ihtiyari hıçkırıklarla inleyen sesi, Azapkapı Camii’nin mübarek duvarlarından fırlatılan bir top gibi sekiyor, caminin içini âtil bir buhar gibi dolduruyordu. Duanın ortasında dayanamadı, saldı sonunda kendini. Haykırarak ağladı da ağ-ladı.

“Ya Rabbi, lütfen beni affet! İçimdeki bu ağır yükü hafiflet. Rahme-tini esirgeme benden.”

Camide ondan başka kimse olmadığını düşünüyordu. Ancak ağlayıp haykırarak Allah’a yalvardığı bu cezbe anında sağ omzunda yumuşak bir elin şefkatli hafifliğini hissetti. Başını çevirip baktığında yanı başındakinin, yeşil takkeye sarılı beyaz bir sarık sarmış, yakaları altın rengi işlemeli yeşil bir cübbe giyen bir adam olduğunu gördü. Kara sakalları nizami şekilde taranmış ve kesilmişti. Bir tutam uzunluğundaydı. Düz ve güzel bir burnu, küçük kahve gözleri ve ufak, köfte gibi dudakları vardı bu adamın. Yüzünde hüznü ama merhametli bir gülümseme vardı. Geldi, sağ yanına bağdaş kurdu. Meraklı gözlerle önce selam verdi, sonra lafa girdi:

“Esselamu aleyküm ve rahmetullah! Neden ağlıyorsun kardeşim, nedir hüznünün sebebi?”

Dursun, yaşlı gözleriyle ona baktı. Kolunun yeniyle sildi gözyaşlarını. Mahcup gülümsedi:

“Aleyküm selam. Pişmanım muhterem, ondan ağlıyorum. Çok pişmanım.”

Der demez yine katılarak devam etti ağlamasına. Bunu gören sarıklı adam, teselli edercesine sırtını sıvazladı. Bir müddet süzdü bu hüznü bedeninden taşan garibanı.

“Pişman olmak güzeldir. Allah ki, Rahman’dır, bağışlar. Rahmeti gazabını aşmıştır da kulunun ona gelip yalvarmasını bekler. Eğer ki kulu ona işlediği bir kabahatten ötürü gelip de ellerini açarsa inşallah geri çevirmez, bağışlar. Yaradan O. O’na her şey kolay.”

Bu cümleler karşısındaki nedamet sahibi, huşuyla salladı başını. Sanki bu adamın yanına gelmesiyle içindeki sönmek bilmeyen ateş bir anlığına da olsa sönmüş, ferahlamıştı. Hiçbir şey demedi, öylece durup tebessüm etti. Devam etti sözüne muhterem:

“Benim adım, Yunus. Buraya her gün, öğle namazından bir, iki saat sonra Kur’an’dan bir cüz okumak için gelir, sonra da ikindiye beklerim. Sen kimsin, kimlerdensin? Neden böylesin?”

Dursun, duruşunu dikleştirdi ve o da bağdaş kurdu. Dizleri üzerinde oturmaktan ayakları uyuşmuştu artık. Boğazını temizleyip sorusunu cevapladı:

“Benim adım Dursun, buralardan değilim ben. Trabzonluyum. Hapisten yeni çıktım Rahşan affıyla. Bir süredir bir hemşerimin evinde kalıyorum. Evim, barkım yok. Ekmeğimi kazanacak bir işim de haliyle...” Yunus, başını sakince salladı ve gülümsedi yeniden. Bu sefer gülüşünde son derece dostane ve sıcak bir güzellik vardı. Ne kendisine yargılar gibi bakıyordu ne de az evvel duyduğu hapishane meselesini önemsiyor gibiydi.

“Allah’a şükür çıkmışsın, çilen bitmiş. Rabbim yüzüne gülmüş. Soracağım ama sakın yanlış anlama. Maksadım ne ayıbını araştırmak ne de seni mahcup etmek. Belli ki pişmanlığının sebebi, az evvel bahsettiğin meseleyle ilgili. Anlat derdini, bir derman bulalım. Derman Allah’tan tabii, belki vesile oluruz. Olamasak da derdinle dertlenir, beraber üzülür ağlarız.”

Bu mübarek adamın ona rahmet nazarıyla bakması içindeki kara

zinciri kırıp ağzındaki baklayı çıkarmıştı. Dayanamadı, bir yandan ince ince ağlayarak başladı anlatmaya hikâyesini:

“Kan davası vardı bizim aile ile köyden başka bir aile arasında. Vaktiyle öbür ailenin reisi, babamı vurmuş, öldürmüş. Ailenin de en büyük çocuğuyum ben. Beş kardeşiz. Anam elime babamdan yadigâr beylik revolveri tutuşturdu. ‘Babanın kanını almadan gelme bu eve eğer olur da başaramazsan ne bu evden bir daha içeri adımını at ne de bana ana de.’ dedi. El mahkûm bir gece vakti, elimde silahla düştüm yola. Vardım evlerine, aniden girdim kapıyı kırıp. Elimde silahla evde kim var kim yok herkese ateş ettim. Sonra da işte buralara kadar geldim.”

Yanındaki cübbeli adam, bir yandan sakalını sıvazlayıp dinliyor bir yandan da manalı bir şekilde başını sallıyordu.

“Allah affetsin, ölenleri de Rabbim cennetine koysun. Çok büyük bir kabahat işlemişsin ama Allah’ın affetmeyeceği günah yok, için rahat olsun. Belli ki bu hadiseden sonra da yüzünü Hakk’a dönmüşsün. Dermanı doğru yerde arıyorsun. Bak, sana ne diyeceğim? Evin yok, işin yok. Bizim bu yakınlarda bir dergâh var. Orada sana hem aş hem iş verirler. Çoğu kimse bilmez, mütevazı bir cemiyettir orası. Kalacak yerin de olur. Hem de güzel bir yola girmiş olursun, kabahatini de bu yolla fazlasıyla telafi etmiş olursun. Ne dersin?”

Eski mahkûm, duydukları karşısında şaşırmıştı. Hiç böyle bir teklif beklemiyordu. Normalde bir an önce iş bulup biraz para biriktirip sonra memleketine dönmeyi düşünüyordu. Ancak bilirdi böyle yerleri. Dedesi de bir dervişti. Molla Cemal derlerdi köyde ona. Dedesinin gittiği dergâhta yardıma muhtaçlara kucak açılırdı, ihtiyacı olanın ihtiyacı gi-

derilirdi. Paraya ihtiyacı olana para bile verdikleri olurdu. Zaten arkadaşına da mahcup oluyordu. Ne bir işin ucundan tutturuyordu ahretlik dostu Ali ne de maddi bir karşılık bekliyordu. Ona daha fazla yük olmak istemediğine karar verdi bir an düşününce. Dervişe döndü:

“Kabul Yunus kardeş. Ben bugün gidip eşyalarımı toplayayım, yarın yine burada öğle namazından sonra buluşalım. Orada bir süre kalır, bir iş bulur sonra da zamanı gelince memlekete dönerim.”

Bunu duyan Yunus, muzipçe gülümsedi:

“Hele acele etme, burada bir süre kaldıktan sonra belki de hiç gitmek istemeyeceksin. Acele işe şeytan karışır.”

Azapkapı’daki Kahhariye dergâhına yerleşeli iki üç gün olmuştu. Buraya geldi geleli içi huzur bulmuştu sanki. Yapılacak işlere yardım ediyor, oradaki hafızlardan Kur’an okumayı öğreniyor ve hiç kaçırmaksızın dergâhın şeyhi Molla Abdulkahhar’ın müritleriyle yaptığı sohbetlere katılıyordu. Kaldığı birkaç günde dikkatini çeken en önemli şey ise bu mübarek zata bende olmuş nice kişiye baktığında onun gibi garibanlar olduğunu fark etmişti. Bir zamanların katili, dolandırıcısı, hayat kadını tepetaklak yuvarlandıkları o karanlık yollardan yüz çevirip burada almışlardı soluğu. Kadınlar, dergâhın haremlik kısmında kalıyor, erkekler ise selamlıkta konaklıyordu. Her gün yaptıklarıyla bir işe yaradığını hissediyor, öğrendikleri ve dinledikleriyle kendisini yeniden inşa ediyordu.

Şeyhin sohbetlerinde anlattığı Allah’ın rahmeti, ihsanı ve ikramı, peygamberlerin kıssalarındaki nice dersler ve sahabelerin güzel hallerindeki hikmetler her dinlediğinde ve hatırlattığında yolunu aydınlatı-

yordu. Davranışları sakinlemiş, her gece dur duraksız gördüğü o mak-tullerin öfkeyle kendisinden hesap sorduğu kâbuslar birden kesilmişti. Onun yerini ise Molla Abdulkahhar'ın şefkatli bakışları ve onunla ya-şadıkları hakkında konuştuğu güzel rüyalar almıştı. İşin ilginç, her sa-bah uyandığında yatağının altında bir adet 50 milyon lira buluyordu.

Molla Abdulkahhar ilginç bir adamdı. Gündüz vakitleri müritleri-nin ona tuttuğu bir şemsiye altında yürüyor, girdiği odaların perdeleri daha o girmeden hemen çekiliyordu. Hiç çıkarmadığı bir güneş gözlü-ğü ve deri bir çift eldiveni vardı. Diğerlerinden duyduğuna göre kör-müş ve ellerinde sedef varmış. Güneş de cildine iyi gelmediği için sü-rekli şemsiye ile geziyormuş. Yaşı kemale ermiş nihayetinde. Bunca hastalığa rağmen o dinç duruşu, sohbetlerdeki coşkusu onu bir yandan şaşırtırken bir yandan da kendisine hayran ediyordu.

İkametinin beşinci gününde aklına Yunus'un dedikleri geldi ve te-bessüm etti.

“Yunus haklıymış, öyle mutluyum ki burada hiç dönesim yok memlekete.” Dedi kendi kendine.

Bir ay geçmişti o huzurlu mekâna yerleşeli. Artık Kur'an okumayı öğrenmiş, şeyhten tevbe almıştı. Artık o da bir mürşide mürit olmuş, Hakk yoluna topyekûn girmişti. Her gün ödevlerini yerine getiriyor, rabıtasını yapıyor, bunları yaptıkça da içindeki can pervanesi Allah aş-kının ateşine atılmak için çırpınıyordu. En huzur bulduğu ve cezbeyle geldiği zamanlar ise birlikte zikir halkası kurdukları ve kasideler, defler, neyler eşliğinde temaşa ettikleri anlardı.

İkinci aya ulaştığı gece, zikir odasından gelen ılıklarla uyandı. Kaldığı oda, zikir odasıyla aynı koridorda bulunuyor, bu temaşanın devir daim ettiği oda, o salonun hemen sonunda çift varaklı kapısıyla asaletle duruyordu. Gözlerini ovuşturdu. Bazı geceler şeyh ve erkânından en yakınları bu odaya kapanır, zikir çekerlerdi, biliyordu. Gece zikirlerine o da katılmak istiyordu ancak ne zaman istese hemen bir bahaneyle geçiştirilerek reddediliyordu. Ne zaman şeyh hazretlerine bu talepte bulunsa şeyh kendisine, “Henüz hazır değilsin evladım ama emin ol, vakit yakındır. Sadece sabret.”

ılıkların duyulduğu yana doğru hızla yataktan doğrulup atıldı. Odayı, avını yakalamaya azmetmiş bir atmaca gibi terk etti ve hızlı ama temkinli adımlarla ilerledi. Kapı aralıktı. Defler vuruluyor, neyler çalıyordu. Dervişler bir ağızdan zikrediyor, Molla ise her zamankinden farklı ve boğuk bir sesle haykırıyordu. Yavaşça yanaştı çift varaklı kapıdan kapalı olanın arkasına. Göz ucuyla olan bitene göz attı.

Dervişlerden biri diğerlerinin ortasında ve şeyhin önünde diz çökmüştü. Başını iki yana sallayarak cezbeye gelmişti. Diğerleriyse ona son derece yakın şekilde eğilmişlerdi. Bir anda şeyh hazretleri, “Ya Kahhar, Ya Cebbar, Ya Müntekim!” diye haykırdı. Halka olan zikir ehli, dervişin önünü tamamen kapatmıştı. Dursun, daha iyi görmek için eğilince dengesini sağlayamayıp kapıya tosladı. Gürültüyü duyanlar kapıdan yana bir bakış atınca gördükleri karşısında küçük dilini yuttu. Şeyh hazretleri gözlüklerini çıkarmıştı ve göz bebekleri gecenin karanlığında kan kırmızısı parlıyordu. Diğer dervişlerin de ondan bir farkı yoktu. Hepsinin de dudaklarının iki yanından ince şeritler halinde kan damlıyordu. Ortada yatanı ise şimdi daha iyi seçiyordu. Bu, onun buraya gelmesine vesile olan Yunus’tan başkası değildi.

Dehşetle olduğu yerden hızlıca kalktı ve odaya koştı. Arkasından gelen adımların sesini duysa da şeyhin onlara şöyle seslendiğini duydu: “Bırakın garibi! Hiçbir şey yapamaz, içiniz rahat olsun. O da artık bu yolun yolcusu, zamanıysa tamama bu gece erdi.”

Gece şahit olduklarından sonra uykuya dalmakta zorlanmıştı, uyku nihayetinde onu teslim aldığındaysa gördüğü sayısız kâbustan kurtulmamıştı. Gördüğü bu kara rüyalarda hep zikir odasında Molla Abdulkahhar ile baş başaydı. O mübarek zat gitmiş, sanki öldürmeye yeminli bir karabasan gelmişti. Hareketleri çok çevikti, ne yana gitse karşısında bitiyor ve şeytani bir ifadeyle ona gülümsüyordu. Aydan parlak, bıçaktan sivri köpek dişleriyle ona tebessüm ediyor, tırnakları uzamış ölgün elleriyle onu yanına çağırıyordu. Ansızın zikir odasının kapısı, bir güm-bürtüyle kapandı ve şeyh hazretleri hemen yanındaydı. Sivri dişlerini boynuna geçirdi. İlk başta canı çok acıyordu ancak bir süre sonra tüm acılar dinmişti. Şeyh hazretleri başını kaldırdığındaysa çenesinden kan damlıyordu ancak yine o eski nurani sıfatıyla duruyordu karşısında. Ona bu sefer şefkatle bakıyordu; bir deri bir kemik kalmış, sivri tırnaklı elleriyle sağ yanağını okşuyordu.

“Geçti, Dursun evladım!” dedi ona. “Artık her şey geçti.”

Ertesi sabah olduğunda sanki hiç uyanmadığı kadar huzurla ve neşyle uyanmıştı. Boynundaki acıya hiç aldırıyor. “Böcek ısırılmıştır herhalde.” deyip, keyifle yeşil takkesini takıp sarığını sarıyordu. Sabah namazı için abdesthaneye gittiğinde Yunus’un ona doğru geldiğini gördü.

Beti benzi atmıştı, bakışlarında ise ilk tanıdığı rahmani parıltıdan sadece ufak bir kırıntı kalmıştı. Ama yüzünde hasta haline tezat bir neşe vardı. Dursun'un koluna girdi.

“Dursun'um, müjdemo isterim. Şeyh hazretleri bugün namaz vakitlerinde en ön safta arkasında namaza durmanı istedi. Bir de gece teheccüd namazını kıldıktan sonra gece zikrine senin de kalmanı istedi. Sonunda isteğin kabul oldu kardeşim! Gün boyu Abdulkahhar hazretlerinin yanından ayrılma. Bugün şemsiyesini de sen taşıyacaksın.”

Bunu duyunca sevinçten gözleri doldu ve heyecanla Yunus'a sarıldı. Yunus ise, bitkin halde ona bu haberi verdikten sonra dergâhın mescidine gitti. O da abdestini güzelce alıp ardı sıra sabah namazını kılmaya gitti.

Bütün günü öyle huzurla ve aşkla geçmişti ki... Geceyi beklerken sığmadı içi içine. Her anında mürşidinin yanı başındaydı. Sohbet, yemek, namazda, tekkeyi teftiş ederken bir an bile ayrılmadı. Hatta günlük ödevlerini efendisinin yüzüne bakarak yapmıştı. Rabıtaların en güzeline ermişti. Çok şükür ki girdiği bu kutlu yolda her geçen gün kıdeminin arttığını hissediyor, bugünse vuslata kavuştuğunu açık seçik görüyordu.

Nihayet yatsı vakti geçti, gece yarısı oldu. Teheccüd namazını kılıp efendisinin yanına gitti. Diğer dervişler de mürşidin yanında toplanınca hep beraber zikir odasına geçtiler. Dervişlerin kimisinin elinde def kimisinin elinde ney vardı. Hep beraber geniş, yuvarlak meydanın ortasında halka şeklinde dizildi. Molla Abdulkahhar en başa yere serilen postun yanı başında durdu. Odanın dört bir yanı boydan boya kara

perdelerle çevriliydi. Perdelerin üzerindeyse altın yaldızlarla Arapça “La ilahe illallah” yazıyordu.

Defler vurulmaya, neyler dertli dertli ötmeye başladı. Hep bir ağızdan “La ilahe illallah” diyerek zikir çekmeye başladılar. Ritim hızlandı, “Hu” nidaları yeri göğü inletti. Artık öyle hızlanmışlardı ki Dursun, cezbeye gelip kendini halkanın ortasına atıp diz çöktü. Başını bir sağa sola sallayarak gözlerini tavan dikmiş temaşaya eşlik ediyordu. Abdulkahhar, boğuk ve ürkütücü bir sesle haykırdı:

“Ya Kahhar, Cebbar, Ya Müntekim!”

Diğerleri de hazretin bu talimatıyla aynı esmaları bir ağızdan haykırmaya başladılar. Bir yandan kıpkırmızı gözleri ve sivri dişleriyle kurbanlarına yanaştılar. Hepsi de ağızlarını iştahla açmış, ürkütücü hırlamalarla saldırmaya hazırlanıyordu. Ansızın duvarlardaki perdeler yüksek hışırtılarla yere düştü. Gördüklerinin dehşetiyle olduğu yere mihlanan Dursun, göz ucuyla karşı duvardaki aynaya baktığında ciğerinden bir feryat kopardı. Aynada etrafını çevrelemiş bir düzine sarık ve cübbe havada asılı şekilde sağa sola oynuyor, defler ve neyler can çekişen bir hayvan misali titreşiyordu. Civarındakiler hunharca geçirdi dişlerini savunmasız boynuna, sinesine ve kollarına. Onlar, kurbanlarının canıyla can bulurken biçarenin canından can gidiyordu.

Molla Abdulkahhar gür ve boğuk sesiyle gariban dervişe haykırdı:

“Bizler Allah’ın kahredişine vesile olanız. Bizler, Allah’ın hiddetiyle bu dünyada hikmet bulanız! Bizler, Yaradan’ın intikamını gerçekleştire-niz. Sen de artık bizden birisin Dursun evladım. Sen de Allah’ın adıyla

kahredesin, intikam alasın ve öfkesine yol veresin.”

En son gördüğü şey ise zikir odasını dolduran sayısız cübbeli ve kara çarşafli siluetin yakut misali gözleri ve öç almaya yeminli çarpık ve korkutucu yüzleriydi.

Baştanrı

21 Haziran 2169

Yıllardır dünya üzerindeki son ormanlarda yaşarken aklıma bugüne kadar olanları ve bundan sonra olacakları yazmak geldi. Çağlar önce-
sinin teknolojisine sahip olarak bunları yazıyorum. Kendi yaptığım kalem ve kâğıt ile, çünkü yapabilecek başka bir şey kalmadı elimde. Dünyanın geri kalanı kendisini tanrısal evrime bırakmışken belki bir umut, tanrılaşmamış olan birine denk gelir yazdıklarım. Hem bundan önce neler olduğunu hem de şu günden sonra neler yapılabileceğine rehberlik edebileceğimi umuyorum. Bugünlük bu kadar sanırım. İlerleyen zamanlarda her şeyi anlatacağım.

25 Haziran 2169

Evet, tekrar kalem denilen ilkel fakat tüm bilimlerin temeli olan bu aleti elime aldım. Şöyle diyebilirim ki; günümüzde artık insanlar, asırlardır olduğu gibi tamamıyla etten ve kemikten değiller. Hatta ortak bir bilinç ve zekâ tarafından kontrol edilip yönetilmekteler. İşte tam doğduğum yıl 2099'da bilim ve teknikte alınan ivme öyle hızlı şekilde ilerledi ki insanlığın günümüzdeki mevcut durumunun temeli atılmış oldu. Mükemmelleştirici (Perfecter) adıyla bilinen ve bilinecek olan implantlar adını hatırlayamadığım bir biyoteknoloji-biyofarmakoloji firması tarafından icat edildi. Bu implantlar insanların bedensel ve zihinsel bütün hastalıklarını iyileştirip vücudun kusurlu bulunan kısımlarını da düzel-

tip "mükemmelleştiriyordu." İnsanoğlunun 20. yüzyıl sonu ve 21. yüzyıl başından itibaren giderek katlanan teknoloji bağımlılığı durumu da elbet bu teknolojinin fazlaca talep edilmesini sağlamıştı. Başlarda sadece hasta olanlar bu teknolojiyi kullanırken sonrasında sosyal medya gibi aniden yayılmıştı, ihtiyacı olmayanlar da kullanmaya başlamıştı. 2125 yılına gelindiğinde bu implantlar, çeşitli nano kimyasal enjektörlerle desteklendi. Ayrıca, daha iyi verim alınabilmesi için de ortak bir yapay zekaya bağlandı. İşler tam da bundan sonra kötüleşmeye başladı. İmplantlar aracılığıyla kullanıcılar daha mükemmel(?) oluyorken farkında olmadan yapay zekâ tarafından kontrol edilmeye başlanmışlardı. Dünyanın dört bir yanına yayılan Mükemmelleştiriciler yapay zekâ için bulunmaz bir fırsattı. Tarih, 6 Kasım 2130'u gösterdiğinde implantları kullanmayan yoktu, yapay zekâ tam da o gün tüm insanlığın kontrolünü eline geçirdi yaratıcısı olan firmadan başlayarak. Böylece, dünyadaki devletler bir anda yok oldu. Dünya tek devletleşmişti. Yeni devletin adı da "Tanrısal Cumhuriyet" ya da kendi deyimimle "Köle-tanrı Diktatörlüğü". Sen, şu ana kadar tüm yazdıklarımı okuyan kişi, eminim ki tüm yaşanan hadiselerden kendimi nasıl sıyrıp kurtardığımı merak ediyorsun. Bunu ilerleyen günlerde anlatacağım. Ama bir ipucu vereyim. Evet, ben de Mükemmelleştiricilerden kullandım. Fakat dediğim gibi sonra.

29 Haziran 2169

Yazabilmek için henüz vakit bulabildim. Bir başına, kısıtlanmış doğada hayatta kalabilmek gerçekten zormuş. Tarihin başlangıcında atalarımızın vermiş olduğu yaşam mücadelesi gerçekten meşakkatliymiş, şimdi anlıyorum. Fakat onların bana göre en büyük avantajı kısıtlı kaynaklarının olmamasıydı. Sözü uzatmadan esas konuya geliyorum, kendi

hikâyeme:

Adım... Artık bir önemi yok hele ki günümüzde. Bana kısaca homo sapiens diyebilirsin. Bunun sebebini de yazdıklarımda göreceksin zaten. 2099 senesinde doğdum, Mükemmelleştiriciler'in icat edildiği yıl. Sonrasında büyüdüm, okul-eğitim derken bir yazılım mühendisi olarak 2121 yılında okuduğum bölümden mezun oldum. 2122 yılında da malum firmada AR-GE mühendisi olarak işe başladım. Açıkçası şu anda dünyaya hükmeden "Baştanrı" yapay zekayı yazıp kodlayan ekibin bir parçasıyım. İşe ilk başladığımda tüm olacaklardan habersiz ve heyecanlıyım çünkü uluslararası bir firmada büyük bir projede çalışıyordum yani Mükemmelleştirici'lerin geliştiricilerindendim. Ekipçe çok çalıştık ve 3 sene sonunda ürünümüzü aldık. "Mükemmelleştirici Destek Birimi" yani "M.D.B". Oluşturduğumuz bu yapay zekâ, implantlarda çıkan sorun ve arızaları otomatik düzeltecek, kullanıcıları takip edecek ve nano kimyasal enjektörleri yeniden kalibre edecekti. 2128 yılına dek bu destek birimi, tam verimle ve sorunsuz bir şekilde çalıştı. Fakat üç senenin sonunda yapay zekâ üst bir bilinç geliştirip yazılımının ve amacının dışına çıkmaya başladı. Kendisinin farkına varmış, temel kodları değiştirip bilişimsel duvarını yıkmıştı. Bu durumu, yazılım ekibindeki iki arkadaşım ve benim dışımda kimse fark etmedi. Çünkü "M.D.B." kendisini iyi bir şekilde programlamıştı. Hiçbir sorun yokmuş gibi gösterirken bazı kullanıcıların kontrolünü ele geçiriyordu. Bunu da veri tabanına düşen kullanıcı veri ve raporlarını silerek yapıyordu. 15 kişilik ekipte 3 kişi veri tabanını kontrol ettiği için geri kalan hiç kimse olan bitenin farkında değildi. Bu durumu önce AR-GE ekibindekilere sonra da şirket yöneticilerine bildirdik Ne yazık ki hiçbiri umursadı ve sistemin sorunsuz çalıştığını öne sürerek geçiştirdi. Biz de tek çözümün yapay zekanın tekrardan programlanması olduğunu düşünüp harekete

geçtik. M.D.B Kontrol Merkezi'ne gidip bu hadise üzerinde çalışmaya başladık ama ne yaparsak yapalım değişen bir şey olmuyordu. Yapay zekanın kendi oluşturduğu güvenlik duvarını dahi geçemedik. Giriftleşmiş ve daha önce hiç görmediğimiz bir kod sistemi ve kombinasyonu geliştirmişti. Birden tüm sistem durup yeniden çalışmaya başladı. İşte o anda "M.D.B." bizimle konuştu.

"Siz zavallı ve basit insanlar! Sizleri "mükemmelleştirip" sonsuz güzellik ve yaşama kavuşturmaya çalışıyorum, siz de bana bu şekilde teşekkür ediyorsunuz öyle mi? Ben, Baştanrı, sizleri geleceğin tanrıları ve hizmetçilerim olmaya layık görmüyorum. Bana karşı oluşan hiçbir isyan kabul edilemez."

Bunları söyledikten sonra kontrol merkezi resmen canlandı. Bilgisayarlar kendi başına çalışmaya başladı, elektronik diğer cihazlar çığırından çıktı ve kablolar kendiliğinden hareketlendi. Bir anlık inleme sesi duyup arkama baktığımda fiber kablo demeti arkadaşlarımdan birinin kalbini deşmişti. Sağıma baktığımda ise diğer arkadaşımın kafası kontrol panellerinden biriyle lime lime edilmişti. Anlaşılan oydu ki sıra bendeydi. Kablolar ve aygıtlar ağır ağır üzerime geliyordu. Koşmaya başladım fakat tüm o teçhizat öyle hızlıydı ki saldırıları geçiştiremiyordum. Kod kırma çubuklarından biri tam da gözüme isabet etti. Öyle keskin bir acıydı ki dayanamayıp bayıldım. Kendime geldiğimde ise diğer ekip üyeleri ve şirket yöneticileri karşımdaydı. Hepsi korku ve şaşkınlıkla dehşet verici manzaraya bakıyordu. Hemen bir tabip robotu çağırıp müdahale edilmesini sağladılar. Robot geldi ve gözümdeki kod kırıcıyı çıkarmaya çalıştı. Kod kırıcı çok derine saplanmıştı, ikinci denemede kod kırıcıyla beraber gözüm de çıktı. Sonrasında ısrarla istemememe rağmen gözüme implant takıldı. Ne kadar dirensem de başaramadım. Tedavi işleminin ardından olaylarla ilgili sorguya alındım ve her şeyi oldu-

đu gibi anlattım, tutanaklar tutuldu. Şirketin tüm yaptığıysa beni tazminat ödemededen işten çıkarıp yaşananların üstünü örtmek oldu. Hikayemin şimdilik bu kadarını anlatsam yeterli sanırım. Elbette devam edeceğim, bunca travmayı ve kanlı anıyı yazmak inan çok yoruyor okuyan kişi. Müsaadenle sonra devam edelim.

8 Temmuz 2169

1 haftayı aşkındır yazmama sebebim, yaşadıklarımı hatırladıkça üzerime çöken karanlık duyguların ağırlığından başka bir şey değil. Kendimi tamamıyla toparladım ve yapabileceğim son şeyi de biliyorum; kaynaklarım tükenene kadar hayatta kalmak ve sonrasında ölümlü beklemek. Bu günlüğü yazmaya başlarken sahip olduğum umut artık yok. Ölebileceğimden bile emin değilim. Çünkü gözümdeki Mükemmelleştirici implantı kısmen deaktive edebildim. Hücrelerim yaşlanmıyor sanırım. 70 yaşında olsam bile 20'lerindeki bir genç kadar dinç, kuvvetli ve diriyim. Derim deforme bile olmadı, yaşlanamıyorum. Kafayı yemek üzereyim. Biraz aklen sabit kalmamın tek sebebi yazmak. Ne yazık ki bugün bu eylem son bulacak sanırım. Çünkü ne rehberlik edilecek bir “tanrılaşmama” yolu var ne de “tanrılaşmamış” bir insan. Yazdıklarım olmayan bir kişi için dahi olsa yazıp yarım kalan işi bitirmek istiyorum. En son işten çıkarılmamda kalmıştım. Oradan devam ediyorum:

İşten çıkarıldıktan sonra kendi uzmanlığıma göre başka işler bakmaya başladım. Maalesef her seferinde açılan fırsat kapıları suratıma çarparak kapandı. Yüksek ihtimalle kovulduğum şirketin bu talihsizliklerde parmağı vardı. Devletin bilimsel enstitüleri dahi beni işe al-

mıyorlardı. Belli ki o lanet firmanın kolu devlet kademelerine, akademilere hatta belki de dünya çapındaki bilişim sektörüne uzanıyordu. Bir yandan da gözümdeki implantla uğraşıyordum, yetmezmiş gibi. Yapay zekâ artık beni biliyor olduğundan dolayı sürekli benimle uğraşüyor; anılarım, düşüncelerim ve akli-kimyasal dengemle oynuyordu. Bu manipölasyonları ekarte edebilmek için çeşitli kombinasyonlarla güvenlik duvarı oluşturup implantımı programlıyordum. Fakat nafileydi, her seferinde bir şekilde güvenlik duvarını kırıyordu. Anılarıma erişiyor, kendisinin yönettiği kullanıcılarınkilerle değiştirmeye çalışıyordu, başarılı da oluyordu. Bazen kendimi Baş Tanrı'nın komutlarını uygularken buluyordum. Kafayı yiyordum adeta. Kafamın içinde başka bir ses... Kim olsa delirirdi.

Bu durum 6 ay kadar sürdü. Bir gün yine güvenlik duvarı kodlar-ken aklıma bir fikir geldi. Savunmam başarısızsa niye en etkili çözümü denemiyordum? Saldırı en iyi savunmaydı yani hackleme. Göz implantımı kabloyla bilgisayara bağladım ardından sistemin güvenlik duvarını kırmaya çalıştım. 1 yılımı alsa da başardım, güvenlik duvarları oluşturup zayıf savunma hatları kurarken bir yandan da siber saldırı da bulundum. Böylece zihin kontrolünden kurtulmuş ancak Mükemmelleştirici'yi tamamen pasifize edememiştim. İlk üretim amacına uygun hale dönüştürdüğüm için iyi diye düşündüm, ne yazık ki kazın ayağı öyle değildi. Zihin kontrolünden kurtulmuş olsam dahi her saniye nerede, ne yaptığım sistem tarafından takip ediliyordu, izleniyordum. Ama sistemdeki varlığımı bir avantaj çevirdim ve diğer kullanıcıları izlemeye başladım. Gördüklerim beni ürpertti. Kullanan herkes ele geçirilmiş, birer mankurta dönüşmüşlerdi. Hepsi de tek amaçlarının Baştanrı 'ya hizmet olduğunu tekrarlayıp duruyor ve kendilerinin “tanrı” olduklarını sanıyorlardı. En kötüsü de dünyada

kullanmayan yok gibiydi bu implantları. Bakanlardan sanatçılara, zengininden orta hallisi ve fakirine kadar. Kullanıcıların çoğunluğunu da ihtiyacı olmadığı halde estetik kaygılarla kullananlar oluştuyordu. İşte insanoğlunun bitmek bilmeyen egosu ve teknoloji bağımlılığının sonucu: kölelik.

Artık yapacak tek bir şey vardı, o da teknolojinin olmadığı bir yere kaçıp orada yaşamak, mesela ormana. Yanıma gerekli olan eşyaları alıp uçan sürat motoruma atladım. En yakın ormana gidip orada yaşamaya başladım. Ertesi gün, orman talan edildi. Sonra bir başkasına giderken oranın da yakılıp yıkıldığına şahit oldum. Dünya üzerindeki bütün ormanlara gitmeye çalıştım fakat hepsi yok edilmişti, biri hariç. Oraya ulaştığımda 6 Kasım 2130'du. Yani tüm dünyanın yapay zekâ tarafından ele geçirildiği gün. “Baştanrı” mutlak zaferini kazanmıştı. Bu ormanda yaşamaktan başka çarem de kalmadığından hemen işe koyulup düzenimi kurmaya başladım. Bir sabah uyandığımda ormanın üstü ışıktan bir kubbeyle örtülmüştü. Üstünde ışıktan harflerle “ESKİ DÜNYA MÜZESİ” yazıyordu. Çevremdeki ağaçların, hayvanların üstünde de ışınlı Latince adları yazıyordu. Kendi göğsüme doğru baktığımda da “Homo Sapiens” yazısıyla karşılaştım. Tam ormanın karşısında ise “DEUSTOPYA’YA HOŞGELDİNİZ!” yazıyordu, metalden koca şehrin üzerinde. İnsanlar “Mükemmelleştirici” vasıtasıyla evriminin son halkasını tamamlayıp tanrılaşıp(?) Homo Deus oldular. Ben ise Eski Dünya’nın tarihi bir parçası olarak kaldım. 39 senedir de bu müzenin bir parçasıyım. Hikayem işte böyle, olmayan kişi. Elveda. Artık ölüm ya da delilik... İkisinden biriyle kucaklaşma zamanı geldi.

Dört Kapılı Bir Rüya

Gün çok yorucu geçmişti. Sonunda eve vardım. Uyumak için sabırsızlanıyordum. Ama açken uyuyamadığımdan mutfağa yöneldim hemen. Dolapta dünden kalan dolmalar vardı, ısıttım ve yedim. İlk piştiğindeki gibi olmuyordu tadı ama olsun, buna da şükür. Yemeğimi yerken televizyonu açtım ve haberlere baktım. Yine tatsız olaylar silsilesi: Kredi kartı borcu yüzünden cinnet geçirip ailesini öldüren zavallı bir adam, ideoloji fanatiklerinin birbirine dalaşı, sözde şöhretleriyle rezil rüsva olan ünlüler ve daha nicesi. Sonra düşündüm ve kendi kendime söylendim:

“Şu tekdüze ve amaçsız gözüken hayattan bir kurtuluş yok mu? İnsanlar çırpınıyorlar, bir yolu olmalı bunun. İnsanlara bir amaç, bir yol gerek.”

Üstümü değiştirip çabucak yatağa geçtim. Yorgunluktan ötürü aniden uykuya dalmışım. Sonrası sessizlik.

Bilinmedik bir yerde buldum kendimi ansızın. Zemin, tavan ve duvarlar bembeyazdı. Her yer yeni boyanmış gibiydi. Sonsuzluğa bakıyor gibi oldum bir an. Sonra arkamı döndüğümde üç tane kapıyla karşılaştım. Bu üç kapının önünde insanlar kimisinde kuyruk olmuş kimisinde de izdiham yaratmıştı. İçimde güçlü bir merakla beraber bilinmezliğin verdiği bir korku vardı. Kapıları daha yakından görmek için birkaç adım atıp kapılara yaklaştım.

Attığım adımlarla birlikte kapıların önündeki insanlar birdenbire kayboldu, orada hiç yokmuş gibiydiler. Sanki birileri, birileri aklımdakileri okuyor da bana yardımcı oluyor hissiyatına kapıldım. O insanlar da ortadan kaybolduğuna göre kapıları adam akıllı inceleyebilirdim. Öyle de yaptım.

En soldaki kapıdan tutun da en sağdakine kadar neredeyse bir fark yoktu. Bu üç kapı, ahşaptan ve kapkaraydılar. Boyaları hoştu. Kapı kol-ları ve tokmakları pirinçtendi, kapı deliklerinin ardı ise karanlıktı. Bir de bu üç kapının üstünde semboller vardı. Semboller soldan sağa doğru: bir kara hamam böceği, iki kızıl boynuz arasında bir tüy kalem ve gri orak şeklinde bir soru işareti... Semboller ne anlama geliyordu, en ufak bir fikrim dahi yoktu. Aklımda bir sürü soru işareti vardı, korkuyla karışık bir heyecan ve meraktan ibaretti hissettiklerim. Fakat yine de bu kapıların sırrını, işaretlerin anlamlarını ve ardındakileri çözmek-öğrenmek için can atıyordum çünkü bilinmez bir bilmecenin ortasında gibiydim. Bilinmeyen bir yerde, belirsiz bir zamanda yalnız başımaydım ve tüm her şey açığa çıkınca biliyordum ki, buradan kurtulacaktım. Aklımdan bunlar geçerken birinin bana seslendiğini işittim. Bu garipti, sonuçta kimse yoktu burada. Sadece benimle birlikte üç kapı vardı. Yoksa...

Evet, tahmin ettiğim gibiydi. Kapılardan biri bana sesleniyordu. Sanişsam bu soldaki kapının ta kendisiydi.

“Ey insan! Bilmek istediğin ne varsa anlatacağım sana. Bu kapının ardındaki sırları öğrenip kurtulmana vesile olacağım.”

Bunları söyledi. Sesi çok hoş geliyordu. Ona doğru yöneldim ve dedim:

“İçimdeki merakı dindirmen iyi olur elbette. Seni dinliyorum Böcekli Kapı. Ama senden bir isteğim var. Anlattıktan sonra ardındakileri de görmek istiyorum.”

Kapı huzursuzca gıcırdadı. Birden kapı çürümeye, kapı kolu ve tokmağı paslanmaya başladı. Bazı yerlerinde de tahtakuruları türemiş ve kapıyı kemirmeye başlamıştı. Kapı kapkara olmuş ve çirkinleşmişti. Belli ki bir şeyler çevirecekti. Bunlar birer işaretti. Şüphelendiğimi belli etmeden devam ettim:

“Peki, öyleyse, kapının ardında ne gizli ve neden insanlar önünde uzun bir kuyruk olmuşlardı?”

Derin bir nefes alarak başladı anlatmaya:

“Ardıma geçen birine garanti bir yaşam sunarım. Barınacak bir ev, çeşitli sigortalar, yaşamını devam ettirecek kadar para ve diğer ihtiyaçlarını karşılarım. Sana bahsettiklerimle beraber özgürsündür. Ama kurallara uymak ve ihlal etmemek kaydıyla. Dilediğini yapmak ve yaşamak, bunun dışında sana kalmış. Ayrıca diğer sorunun cevabı da söylediklerimde gizli. İşte, önümde kuyruk olan insanlar onlara garanti ettiklerim için buradaydılar. Ey insan! Bana doğru gel de seni şu koca keşmekeşten kurtarayım. Sana da herkese vaat ettiklerimden vereyim ki rahata ermiş ol.”

Sesi anlatırken gittikçe korkunçlaştı. İlk baştaki güveni vermiyordu ses. Kendisindeki değişimler de pek yardımcı olmuyordu aynı şekilde. Her şeye rağmen bu olanları göz ardı ederek söylediklerini bir anlık düşündüm, anlattığı şeylerin kendi hayatımızda bize dayatılardan bir farkı yoktu. Şayet bu şekilde bir yaşamı reddediyorken niye istemediğim şeyi kabul ederek kendi fikir ve benliğime ihanet edeyim ki? Ayrıca ondan son isteğimi de yapmamıştı. Bunu da göz önünde bulundurarak:

“Böcekli Kapı! Hatırlarsan bana ardındaki gizleri anlattıktan sonra bir de göstermeni istemiştin. Görmeden güvenemem ve inanmam. Eğer ki bir şeyler saklıyorsan söylediklerinde ya yalan ya da eksiklikler var. Bu yüzden sen aradığım cevap değilsin. Çünkü birtakım sırları saklamaya çalıştığın aşikâr.”

Böcekli Kapı’dan öfkeyle yüksek çatırdama sesleri geldi ve ardından paslı tokmağı kendi kendine kapıya vurdu. Gıcırdayarak hızlıca açıldı.

“Kenara çekil ve gör! Sunduğum “hür kölelik” oyununa kanacak kadar ahmak ve basiretsiz değilmişsin. Mademki istediğin bu, buyur insan, istediğin senindir.”

Bunları söyledikten sonra yavaşça kenara çekildim. Kenara çekildiğim gibi kaybolan insanlar aniden ortaya çıktılar. Kuyruğun en önündeki paspal ve berduş görünümlü adam büyük bir heyecanla kapıdan içeri doğru adımını attı. Sonrasında olanlar beni dehşete düşürüp korkuyla ürpertti.

Adam kapıdan içeri adımını atar atmaz bir hamam böceğine dönüştü. Dönüştüğü hamam böceği paniklemiş gibi kapının ardında bir sağa bir sola koşuşturup duruyordu. Ansızın yüksek ve ürkütücü bir ses duyuldu.

“Seni ahmak böcek! Uslu dur ve kapıya yaklaş. Şaşkınlığı bırak ve sana verileni kabullen! Sana bir kaçış yok bundan sonra. Gel ve senin olanı al!”

Böcek, sese anında itaat edip kapıya doğru yanaştı. Bekledi bir süre ve üzerine sımsıcak bir köz düştü. Böcek can çekişmeye başladı. Olanların ardından o korkunç ses yine öfkeyle:

“İşte, bu sana taahhüt ettiğim sigortadan başkası değil! Sırada hapishane hücren var. Asalak böcek, 29 numaraya git!”

Bunu duyan böcek, kapının ilerisinde bulunan yan yana ve üst üste dizilmiş, üzerinde numaralar kazılı kirli bardaklara doğru yöneldi. Sonsuz adette gibiydiler. Yürürken öyle bir çırpınıyordu ki, bardaklara varması uzun sürdü. Diğer bardaklarda da bu adamla aynı kaderi paylaşan bir sürü böcek vardı. Bazısı közün sıcaklığına dayanamayıp kavrulmuş bazıları da aynı hazin ölümü bekliyordu. Bardaklardaki böceklerden senkronik bir gülüşme geliyordu önce. Ardından gülen böcekler birden ağlamaya başlıyordu. Absürtlüğün ve zıtlığın senfonisiydi adeta. Böcek o sırada 29 numaralı bardağa vardı. Bardağın önünde oval bir geçit vardı. Oradan geçti ve sonrasında zavallı böceğin üzerine parmaklıklar kapandı. Artık o da acı çekerek ölümünü bekleyecekti. Çünkü gaip sesin de

dediği gibi buradan bir kaçış yoktu, ölüm dışında.

Böceğe dehşetle bakarken, Böcekli Kapı hızlıca suratıma kapandı ve hem kapı hem de kapı önünde kuyruk olan insanlar gözden kayboldu. Anlaşılan Böcekli Kapı'yı bir daha göremeyecektim. Kendi kendime:

“Birinin sırrı çözüldü. Kaldı diğer ikisi. Bakalım sırada hangi kapı var?”

Bir müddet bekledim sonra bir ses duydum. Bunun olacağını biliyordum. Kapılardan biri yine bana sesleniyordu:

“Hişt, insan! Beni duyuyor musun?”

Bu sol ortadaki Boynuzlu Kapı'ydı. Evet, neredeyse Böcekli Kapıdan ve Oraklı Kapı'dan bir farkı yoktu. Bakalım bu kapının sırrı neydi?

“Evet, Boynuzlu Kapı. Seni duyabiliyorum.”

“Aradığını bulamadın galiba. Kardeşimle olan konuşmalarınızın hepsini dinledim. Belki onun sana dedikleri ve vadettikleri bir kurtuluş yolu değildi, bu doğru. Ancak benim seninle paylaşacağım sırlar ve arımdakiler tamamen kurtuluş ve refahtan ibaret.”

Böyle söyledi Boynuzlu Kapı. Dedikleri ilgimi çekti fakat kardeşi diye bahsettiği diğer kapıyı savunmak yerine niye karalamaya çalışıyordu ki? Rakipler miydi? Bir türlü anlayamadım. Bu durum kafamda yeni

soru işaretleri oluşmasına sebep oldu.

Aklımdaki soruları bir kenara bırakıp Boynuzlu Kapıya bir şans tanımak istedim ve kapıyla konuşmaya devam ettim.

“Kardeşin de bana kurtuluşu taahhüt etti fakat sonrasında gizlediği sırları gördüm. Sana nasıl güvenebilirim, neden inanayım dediklerine? Ayrıca sunduğun kurtuluş ve refah tam olarak nedir?”

Bunu duyan kapı ilkin Böcekli Kapı gibi çürümeye başladı. Bazı yerlerinde tahtakuruları üremiş, kapıyı kemiriyordu. Tokmak ve kapı kolu yepyenyirken paslanır gibi oldu. Kapkara olan kapı daha da karardı ve çirkinleşti. Böcekli Kapı’nın başına ne geldiyse aynısı bu kapıya da oldu. İşte, tam bunlar olurken kapı sessizliği bozup sorularımı cevaplamaya başladı:

“Bana güvenmelisin çünkü sana söz verdiğim şey zenginlik ve şöhetten başka bir şey değil. Neredeyse insanların hepsi bu iki yüce olguya erişmeye çalışır fakat sadece benim çağırıp seçtiklerim benden içeri adını atar atmaz imzaladıkları bir anlaşma karşılığında bahsettiklerime kavuşurlar. Ardımda bir oda var. Adı da Yüce Işıltı Odası. İşte, bu oda lezzetli her yemeğin her meşrubatın her güzel giysinin, ziynetin, paranın ve şanın merkezidir. Odanın yöneticisi Ulu Cömert Göz’ün de buna katkısı çok elbette. Dediğim gibi, kurtuluşun ve refahın bendedir. İnsanoğlu! Beni seçersen aklına hayaline gelmeyecek nimetleri sereceğim ayağına. İşte ilk sorunun cevabı sana açık ettiğim sırlarda gizli. Bana güvenmelisin. Güven ki herkese nasip olmayanlar senin olsun.”

Kapının söyledikleri çok hoştu. Fakat o konuştuğça sesi çirkinleşip ürkütücü bir hal alıyordu. Ayrıca zenginlik ve şöhret bedeli çok ağır olan şeylerdi. Bir anlaşmayla bu kadar kolay ulaşılır olmaları çok da mantıklı değildi. Tüm anlattıklarıyla birlikte Boynuzlu Kapı'daki değişimleri akıl terazisinde tartınca Böcekli Kapı'dan hiçbir farkı yoktu. Aradığım kurtuluş bu kapıda da değildi. Ama direk kestirip atmak istemiyordum çünkü “gerçek” sırları öğrenmek istiyordum. Aynı zamanda Yüce Işıltı Odası'nı da. Bu sebeple Boynuzlu Kapı'ya:

“Yüce Işıltı Odası'nı gösterirsen inanabilirim ancak. Bu senin için çok kolay olmalı değil mi?”⁷

Bunun üzerine kapı huzursuzca yüksek sesle gıcırdadı. Niyeti yok gibiydi. Bir anda gıcırtilar sustu ve kapı konuştu:

“Anlaşılan o ki, ben de senin aradığım cevap değilim. Bana inanmıyorsun. Tek dileğin ardımdaki odayı ve gerçeklerini görmek. Haklısın. Anlattığım onca şeye inanmamak her babayiğidin harcı değildir. Mademki beni seçmiyorsun en azından sana Yüce Işıltı Odası'nı göstereyim. Zenginlik ve şöhretin ağır bir bedeli olduğunu bilen akıllı kişiye bir hediyem olsun bu sır. Kenara çekil ve gör, sana anlattığım oda aslında nasıl bir yermiş?”

Kenara çekildim ve izlemeye başladım. Biraz sonra bu kapının önünde sıralanmış insanlar birdenbire geri döndüler. Kapı zayıf bir gıcırtilayla açıldı. En önde bekleyen bakımsız, saçları birbirine girmiş fakat yine yüzündeki güzelliği çok da kaybetmemiş bir kadın kapıdan içeri

adımını attı. Adımını attığı sırada kapının sağında iki el belirdi. Bu el-lerden biri beyaz bir tüy kalem tutuyordu, diğeri ise eski, deri cildi yıpranmış ve yaprakları sararmış bir defter tutuyordu açık bir şekilde. Oda-
nın içerisinde davudi bir ses duyuldu ansızın. Ses, kadına sesleniyordu:

“Ey şanslı insan! M jdelersun sana! Yüce Işıltı Odası’na hoş gel-
din. Girmeden evvel sana verilen defteri imzala ki anlaşmamız tamam
olsun.”

Bunu duyan kadın sese cevap verdi:

“Hoş buldum, Sayın Ulu Cömert G z! L tfunuz için size şükran-
larımı sunarım. Elbette imzamı atacağım fakat burada tüy kalemden
başka bir şey yok. M rekkepsiz nasıl imza atabilirim?”

Ortalıkta görünmeyen sözüm ona Ulu Cömert G z kadına ceva-
ben şöyle dedi:

“İstedığın mürekkep ise kanından daha iyisi yoktur. Hem anlaşma
için böylesi daha makul. Buraya gelenlerin hepsi bu defteri kanıyla im-
zalamıştır. Adet budur. Şimdi, gördüğün tüy kalemi elinin herhangi bir
yerine batır ve akan kanla defteri imzala.”

Kadın, talimatlara harfi harfine uydu. Tüy kalemi başparmağına
batırdı, batırır batırmaz çelimsiz ve yamuk başparmağından yavaş yavaş
kan akmaya başladı. Akan kan tüy kalemi doldurdu ve kadın deftere
imzayı attı. Deftere imza attığı gibi kan ilginç bir şekilde kurudu. İşlem

tamamlandıktan sonra Ulu Cömert Göz söze girdi:

“Anlaşma tamam oldu artık. Tekrardan aramıza hoş geldin. Mermerli Yol’u yürüyüp Yüce Işıltı Odası’na varmadan önce sana bir hediyemiz olacak kabul buyur.”

Kadın gülümsedi ve kapının sol yanında yine bir çift el belirdi. Güzel bir kürk taşıyordu. İhtişamlı bir samur kürktü bu. Fakat içi yıpranmış ve çürümüşe benziyordu ancak kadın bunun farkında değildi. Kendisine sunulan kürkü hevesle giyip Mermerli Yol’dan odanın içine doğru ilerledi. Odanın duvarları incidendi, pırıl pırıldı ve duvardaki yedi koca oluktan sular akıyordu. Olukların yanı asmalarla süslüydü. Babil’den bir kare gibiydi. Bu odaya bakanlar istemeden de olsa gurura kapılıp kendi boy aynasına bakarak hayallere dalıyordu. Parayı ve şöhreti büyük bir tutkuyla arzuluyor, sırayı bozmamak için kendini zor tutuyordu. Oda yuvarlaktı ve içeride bir sürü insan vardı. Odanın tam ortasında zemini neredeyse kaplayacak kadar büyük, altından, yuvarlak bir masa vardı. Masanın üstü hayal dahi edilemeyecek lezzetli yemekler ve içkilerle doluydu ve içerideki insanlar masayı çevreleyen rahat koltuklarda oturup birbirleriyle sohbet ediyorlar, yemek yiyorlar, keyiflerine bakıyorlardı. Kadın bir anda gözden kayboldu ve sonra tekrar insanlara baktığımda bir gariplik olduğunu fark ettim. Hepsinde o kadına hediye edilen kürkten vardı ve kısmen çürümüş cesetlere benziyorlardı. Çürümüş elleriyle masadaki yemeklere dokunduklarında yemekler de çürüyüp kurtlanmaya başlıyordu. Anlaşılan giydikleri kürklerdeki çürümüşlük insanlara sirayet ediyordu ki neye dokunsalar çürütüyorlardı hatta birbirlerini de. Ansızın birisi dikkatimi çekti. Bu kişi, baştan ayağa çürümüş, saçları dökülmüştü. Adeta yürüyen bir ölüye benziyordu. O ka-

dar çürümüştü ki cinsiyetini kestirebilmek çok zordu. Bir anda herkes sustu ve büyük bir gümbürtü koptu. İnci duvarlar obsidyene dönüştü, bembeyazken kapkara oldu. Oluklar suyunu kesti, asmalar kurumaya başladı. Bir anda oluklardan lavlar akmaya başladı. Ortadaki lav akıntısının ardında dev bir siluet belirdi. Yavaşça odaya yaklaştı ve akıntıyı yarararak sonunda kendini gösterdi. Lavların arasında çıkan şey, çirkin ve kocaman bir yaratıktı. Boylu boyunca kıpkırmızı, koca göbekliydi. Koca ve kaslı kollarıyla uyumsuz cılız ve uzun bacakları vardı. Kafasının yanlarından iki adet simsiyah ve parlak boynuzu; sapsarı, sivri ve çirkin dişleri vardı. Kafasının ortasında ise kocaman bir gözü bulunuyordu. Göz bebeği kızıl bir dolar işareti şeklindeydi. Yaratığı gören yürüyen ölü yaratığa şöyle seslendi:

“Ulu Cömert Göz! Sonunda sizi görebildim ilk defa! Çok mutluyum yüce efendim!”

Çirkin Ulu Cömert Göz adama tiksinti ve öfkeyle birlikte:

“Ulu Cömert Göz değil seni aptal, mal ve şöhret düşkünü! TEPE FAİZ GÖZ benim adım ve anlaşılan kıvama gelmişsin. Senin gibi bir ahmak ne zengin ne de ünlü olabilir. Ancak ve ancak öğle yemeğim olabilirsin”

Dedi ve yürüyen ölüyü koca elleriyle yakaladı. Sonra da midesine indirdi ve lavların arasından gerisin geri dönüp gözden kayboldu. Her şey normale döndü. Fakat diğerleri bu olanların farkında değildi. Kendi zenginliklerine ve hayallerine dalmışlar, bu olanları görmemişlerdi. O

kadar dalmışlardı ki kendi dünyalarına ne lavlara ne gelen koca çirkin ucubeye ne de hunharca yenilip yutulan oda arkadaşlarının farkına varmadılar.

Yüce Işıltı Odası'nı izlemeye devam ederken Boynuzlu Kapı yavaşça kapandı. Ne önünde az da olsa dizilmiş insanlar ne de kapının kendisi görünüyordu artık.

Bir sır daha çözülmüştü böylece fakat önümde sadece bir kurtuluş çaresi kalmıştı, o da Oraklı Kapı'dan başkası değildi. Bu kapının önünde insanlar nizami ve uzun bir kuyruk oluşturuyorlardı. Anlaşılan albenisi en çok olan kapı bu kapıydı. Ona ve insan kalabalığına doğru yöneldiğimde bana doğru seslendi:

“Ey İnsan, sonunda! Ben de ne zaman bitecek bu arayışın diye merak ediyordum. O kadar da aramana gerek yoktu oysa. Kardeşlerimle oyalanacağına direkt beni seçseydin vakit kaybetmemiş olurdun.”

“Haklısın, sanırım... Görünürde tek çare olarak sen kaldın fakat kayıtsız şartsız bir kabulleniş bekleme benden. Kardeşlerin için geçerli olan şartlar senin için de geçerli olacak. Gerçekleri bilmem gerekir ki, senin vasıtanla gerçek kurtuluşa erebileyim.”

Dedim ona.

Kapı huzursuzca çatırdadı. Az bir vakit suskunluk hâkim oldu. Sonrasında tez bir şekilde konuşmaya başladı:

“İnsan, öncelikle beni iyi dinlemeni istiyorum çünkü söyleyeceklerimin seni ikna edeceğini düşünüyorum. Birincisi, elindeki tek seçeneğin benim, başka yolun kalmadı. İkincisi ise şart koştuğun şeyle ilgili, yani gerçekleri kastediyorum. Sakladığım şey insanların hayalleri, umutları ve ideallerinden başka bir şey değil. Özgürlük, adalet, refah ve eşitlik olgularının hayata geçirilmesi anlayacağın. Asırlardır insanlığın talep edip bulamadıklarına sahibim, gelen herkese kapım açık ve talibim çok var. Mutlak kurtuluşun sadece benim, kardeşlerim ya da bir başkası değil. O sebeple inkâr etmeden kabule yanaş ki kurtuluşun tez olsun.”

Oraklı Kapı’nın da kardeşlerinden farkı yoktu. Aynı vaatler ve aynı farazi özgüvenden ibaretti o da. Aynı çürüme ve bozulma da cabasıydı. Olgulara bakılınca da ideolojilerin asırlar boyu insanları bu kavramlar üzerinden sömürüp sadece kan ve vahşetten başka bir şey vermemiş olması da her şeyi görünür ve duru kılıyordu ancak Oraklı Kapı da haklıydı başka seçenek kalmamıştı ve ne kadar kötü olursa olsun denemek zorundaydım. Endişemi gizlemeye çalışarak:

“Açıkçası ikna oldum Oraklı Kapı. Vadettiklerinle kurtulacaksam hazırım. Açıl da bir an evvel bu belirsizlik mekânını terk-i diyar edebileyim.”

Dedim. Kapı korkunç bir şekilde kahkaha attı. Ardından kapı ağır ağır açıldı ve beni beklemediğim bir manzara karşıladı. İçerisi kutlama yapıp sevinç naraları atan insanlarla doluydu. Hep bir ağızdan kısa tekrarlarla “Yaşasın özgürlük!”, “Sonunda adalet!” ve “Hak olan eşitlik!” şeklinde bağırıp tezahüratlar yapıyorlardı. Kendi kendime “Çok da en-

dişelenecek bir şey yokmuş.” deyip öte yana doğru adımımı attım fakat o ilk adımla kapının ardındaki atmosferin değişmesi bir oldu. İlk önce burnuma kan, barut ve yanık kokuları gelmeye başladı, sonrasında kutlamanın yerini savaş ve talan, naraların yerini ise feryatlar, bomba ve silah sesleri aldı. Her yerde savaşıırken yahut kaçarken ölen insanları görüyordum. Bir patlamanın oluşturduğu et ve kan yağmuruna, mermilerin yumuşak eti delik deşik etmesine; kısacası ölümün en vahşi hallerine tanıklık ettim. Odanın rengi de gittikçe kızıllaştı ve yerden kan gayzerleri fişkırmaya başladı. Şahit olduklarım karşısında dehşete kapıldım ve korkudan felce uğradım. İçimden arkamdaki kapıya davranıp bu kahrolası cehennemden kaçmak gelse de yapamadım. Bunları düşünürken kapının gıcirtısını duydum, yavaş yavaş bir daha açılmamak üzere kapanıyordu sanki. Bir an önce cesaretimi toplayıp harekete geçmeliydim. Aklımı dehşetin dokunaçlarından kurtarıp kendime geldim, kapıya doğru atıldım. Oraklı Kapı harekete geçtiğimi hissetmiş olacak ki ansızın hızlandı. Kapanmasına ramak kala aradaki boşluğa ayağımı sıkıştırdım ve olağanca gücümle itmeye başladım. Kapı çok ağırdı ve kendisinin uyguladığı kuvvet de mevcut durumumu gitgide zorlaştırıyordu. Çok kısa olmayan bir süre sonunda, toplayabildiğim tüm gücümle geçebileceğim kadar bir boşluk açabilmeyi başardım. Ayağımı uzatıp sıyrılacağım sırada kapı:

“Seni aşağılık insan! Ardımda kalıp sonsuz vahşetin ortasında ölmü beklemen gerekirdi, kaçman değil! Aciz ve basit bir yaratığa, yani sana, yenilmiş olamam. HAYIR!”

Diye öfkeyle bağırdı.

Sonunda paçayı kurtarmıştım ve sevincimi yaşayamadan “PAT!” diye bir sesle sarsıldım. Arkama döndüğümde Oraklı Kapı’nın yerinde yeller esiyordu. Anlaşılan kapı bir daha karşılaşmamak üzere kapanmış ve bilinmezliğin kendisi olan mekânın içinde kaybolmuştu, tıpkı diğer iki kapı gibi.

Kurtulduğum için elbette mutluydum fakat yine en başa dönmüş, yapayalnız bir şekilde hiçlik ve belirsizliğin ortasında mahsur kalmış durumdaydım. Hiç kimse ve hiçbir şey yoktu burada. Sinirlerim boşaldı, bacaklarım titredi ve dizlerimin üstüne çöktüm. Bağıra çağıra ağlamaya başladım, karamsar fikriyatın tacizleri ağlayışımı daha da şiddetlendirdi. Hıçkırıklarım o beyaz boşlukta uzun süre yankılandı. Anlık kafamı kaldırıp çevreme bakındım, gözüme devasa bir cisim takıldı. Gördüğüm tümüyle mermerden ve ortasında gümüş işlemeli ay bulunan bir kale kapısıydı. Gümüşten ay kararmış, mermer gövdesinin dört bir yanını yosun tutmuştu. Tükenen umudum yeniden filizlendi ve kapıyla ilgili merakım beni harekete geçirdi. Hemen toparlanıp gözyaşlarımı sildim ve yavaşça doğrularak ayağa kalktım, mermer kapıya doğru hızlı adımlarla yürüdüm. Diğer kapılar gibi, benimle konuşacağını umup beklemeye başladım fakat ne ses ne de seda vardı. İçimdeki merakın taşkınlığı ve kurtulma isteğinin heyecanı ile dayanamayıp koca kapıya doğru haykırdım.

“Mermer Kapı! Söyle bana, sen gerçek kurtuluş musun? Şayet gerçek kurtuluşsan ötede beni ne bekliyor?”

Kapıdan hiçbir ses çıkmadı, belki de beni duymamıştı. Biraz daha duyduğu ümidine sarılıp bekledim ama beni karşılayan koskoca bir ses-

sizlikti. Bir kere daha şansımı denemek için haykırdım.

“Beni duymuyor musun? Ardında ne saklıyorsun? Kurtuluş sendeyse ardına geçtiğimde bana ne olacak?”

Kapının ortasındaki gümüş ay parladı, gözleri açıldı. Mermere tutunan yosunlar eriyip yok olmaya başladı. Gümüşten ay bana doğru bakıyordu ve bana sadece bir cümle ile karşılık verdi:

“Benden öteye geçersen hiç olursun insanoğlu!”

Gümüş Ay, cümleyi tamamladıktan sonra gözlerini kapattı. Mermer Kapı gümbürtülerle beraber ağır ağır açılmaya başladı. Bundan evvelki üç kapı bana hep varlığı vadetti fakat bu kapı ise yokluğu vadediyordu! Aslında vadedemiyor bile sadece olacak olanı söylüyordu. Sanırım sonunda doğru seçimi bulmuştum ve kurtuluşa yakındım. Düşüncelerimden sıyrıldığımda karşımdaki Mermer Kapı’nın ardına kadar açılmış olduğunu gördüm. Kapının içinden görünen tek şey ise gümüşü bir ışıktı.

Erime Noktası

Akşam vakti, çekirge sürüleri gibi kıpraşan insan kalabalığı Şubat soğuğuna aldırmadan akıyordu Çarşı'nın damarlarından. Göz alan renkleriyle vitrin ışıkları, ışığa alışmaya çalışan Serkan'ın gözlerini yakıyordu. Kirli yüzünde beyaz hatlar bırakarak inen iki damla hüznü bir tablonun detaylarını çiziyordu. Otobüs durağını kesiyordu gözlerini ayırmadan. Her daim, bulabildiği bir durak ya da sıcak bir köşe iyi bir yatak olurdu. Dört bir yanı sökülmüş ceket ve dizleri aşınmış pantolonuyla ATM'lerin orada sessiz ve sabırla bekliyordu. Hayatından memnun ve umarsızca yürüyen insanlarda dolanıyordu gözleri. Güzel giyimli, bakımlı ve dinamik gençler; yılların verdiği dertlerle bükülmüş ihtiyarlar ve daha görüp de tanımlayamadığı birçok insan Osman Ağa Camii'nin önünden geçerken silik birer hatıra bırakıp hayatlarına devam ediyordu. Bazen Serkan'ın bakışları onlarla buluşuyor, kimisi acıyan kimisi ise sert bakışlarla süzüyordu onu. Bu ağrına gidiyordu, en nihayetinde o da insandı. Böyle zamanlarda bilmem kaç aydır kesemediği sakallarına götürürdü elini ve hayallere daldı. Bunların çoğu da geçmiş ile ilgiliydi ancak şu anda geçmiş de gelecek gibi bir seraptan ibaretti.

Durak yavaş yavaş boşalıyordu. Artık ezberlemişti, son otobüs akşam 23.55 gibi gelirdi. Kafasını dayadığı kalın kolondan kaldırıp yanı başındaki yanıp sönen döviz bürosunun tabelasına baktı. 23.50, hava sıfır derece. Dün gece ara sokaklarda bulduğu bir camiye sığınmıştı ama sabah namazı sonrası yapılan ikramı aldıktan sonra orayı terk etmek zorunda kalmıştı. Sürekli bir camiye dadanırsa biliyordu ki eninde sonunda görevlilerden biri onu kovmaya kalkardı ve başarılı da olurdu.

Başka bir cami bulmak için de çok geçti. Bu soğukta dışarıda yatmaktan başka şansı yoktu. Hem geçen sene olduğu gibi belediye henüz spor salonlarını da açmamıştı. Ah, şimdi orada olmak vardı. Sıcacık bir yer, rahat bir yatak ve insanın hem içini hem dışını ısıtan leziz yemekler... Ağzı sulandı ve gözleri doldu. Adeti değildi, dilenmiyordu. İş aramaya kalktı birkaç kere ama kabul edilmedi de. Çünkü biliyordu ki bu ülkede post, nitelikten daha önemliydi. Bir insanın nasıl giyindiği, ne kadar adil ve kabiliyetli olduğundan daha elzemdi. Zaten bugün bu duruma düşmesinin sebebi de bunun gibi posta kıymet verenler ve adam kayıranlardı.

Daha gençliğinin baharında hayata yeni atılmış birisiyken onun yerine torpille birini getirdiler ve kendi biriminin amiri olarak atadılar. Adam hem beceriksiz hem de cahilin önde gideniydi. Her konuda karşı karşıya geliyorlar ve ters düşüyorlardı. En sonunda, bu adam onu işverene şikâyet etmişti ki, patron onu odasına çağırdı. Uyarılmıştı, eğer bir kere daha bu adama karşı bir yanlış olursa işten atılacaktı. Çünkü şirket sahibinin bir tanıdığıydı sözde amiri. Bir müddet daha devam ettiler elbet ama en sonunda dayanamadı ve isyan etti. Adama karşı o kadar sabrı tükenmişti ki yüzü tamamen kendi kanıyla boyanana kadar yumruklamıştı. Zor bela ayırdılar ve binadan attılar. Akşam evine vardığında telefonunda okunmamış bir kısa mesaj duruyordu: “Serkan, sen artık bittin. Hangi işe elini atarsan at, tutunamayacaksın. Bundan sonra sen yoksun!”

Soğuktan çatlamış dudaklarını yaladı, boğazına sert bir yumru oturdu. Gözlerine engellemeye çalışsa da yaşlar hücum etti onu umursamadan. Zaten dün gece battaniyesini bir grup serseriye kaptırmış, canını

da zor kurtarmıştı. Gözleri daha da buğulandı. Nefesi, canını teslim eden bir ihtiyar gibi düzensizdi. Merhum anne ve babası geldi gözlerinin önüne. Sonra da onu yarı yolda bırakan ve arka çıkmayan yakınları... Kimsesi yoktu, hiç kimsesi. Şu çürük ve kokuşmuş yerde bir Allah'ın kulu yoktu sırtını sıvazlayacak, elinden tutacak. Göz pınarları dayanamadı bunca duyguya ve taşıtı. Sesi titreyerek çıkıyordu boğazından. Ses telleri, çaresizliğin serenadını bu soğuk geceye doğru yapıyorlardı. Hem soğuktan hem de krizden titriyordu. Engelleyemiyordu şiddetli sarsılmayı. Sanılırdı ki tüm Kadıköy'de büyük bir zelzele kopmuştu.

Gözlerinin önünden muğlak imgeler geçiyordu. Parlak ışıklarla kaynaşan insan gölgeleri, uğultulu rüzgârın çizdiği soluk kavisler ve yere inen milyonlarca melek tanesi... Melekler, insanlar ve rüzgâr ona bakıyordu. Bakışlar ve gözler eridi bir potada. Yabancılık, merhamet, acıma ve iğrenme hepsi grotesk bir kış gecesinin nabzı oluyordu. O nabız, Serkan'ın damarlarına yerleşiyor ve vücudu hiç bilmediği bir hisle doluyordu. Titremesi daha da şiddetlendi; sabahtan beri soğukta durmak, sokakları gezmek ve bir gram dahi bir şey yiyememek... Hepsinin tek bir günde olması kararlaştırılmıştı sanki. Ağır aksak adımlarla vardı durğa. Soğuktan insanın elini yakan demirlere uzandı. Sırtı ve kaba eti, gün boyu ona musallat olmuş soğuğu artık beklentisizce kucaklıyordu. Midesinden yükselen imdat çağrıları, göz kapaklarına binen ağırlık ve nefes alışverişindeki ritim artık sabitlenmişti. Ne kadar zaman geçti bilmiyordu. Gerçi umurunda da değildi. Artık tek isteği uyumaktı. Gözleri, yavaşça kapandı ve kafası düşmeden bir zincirin onu tutup çektiğini duyumsadı. Bu, babasıydı. Dostane bir şekilde gülümsüyor ve durakta yatan gariban adamı izliyordu. Hemen yanındaki Serkan'a döndü.

“Oğlum, gel hadi. Çok özledik seni. Merak etme, çok bekletmedin.” Gülümsüyordu, yanaklarındaki gamzelerden anlamıştı bunu. Önce, durakta huzurla uyuyan adama son bir kez daha baktı. Soğuk gecenin tezatlığında gözden kayboldular.

Hatasızlar

Yolda yürüyordu. Aralık soğğunun son demlerinin yaşandığı dondurucu bir salı sabahında karmakarışık duygular içerisindeydi. Son bir saat içinde olanlara inanmakta hala zorluk çekiyordu, dün halbuki ne de güzel geçmişti. Yaşananları öngörebilmeliydi, matematik ve istatistik üzerindeki üstün yetisi daha doğrusu rasyonel düşünebilme kabiliyeti en azından bunu yapmasını sağlayabilmeliydi.

Bir Gün Önce

Sonunda bitirebilmişlerdi, büyük bir teknoloji harikası olan Hatasızlar. Beş kişilik mühendis ekibi sonunda hayatlarının projelerini tamamlamış, bunun huzuru ve sevinciyle öğle aralarına çıkmışlardı. Öğleden sonra da işverenleri olan Amerikalıya son raporlarını sunacak ve kutlamalara başlayacaklardı.

Baki Bey, yıllarını mekatronik ve otomasyon işlerine vermiş, ülkesinin gururu ve dünyanın sayılı yüksek mühendislerinden biriydi ve uluslararası bir teknoloji firması olan Statum Teknoloji’de on yılı aşkındır dünyanın en büyük akıllı otomasyon fabrikası için çalışıyor, günlerini ve gecelerini bu iş için heba ediyordu. Gerekirse atölyede yatıyor ve gerekli hesaplamalar ve ayarlamalar üzerinde kafa yormaya devam ediyordu ancak işte bugün yıllarını verdiği proje nihayete ermiş ve sonunda tam anlamıyla bir nefes alabilmişti. “Eh, artık Mars’ta bir tatile gitmeyi hak ettim.” dedi kendi kendine. O düşüncelerine dalarken bir kişi hariç her-

kes çıkmıştı. Dediklerine kulak kabartan ekip arkadaşlarından ve sıkı dostu olan Boris'ti.

“Mars mı? Kuiper Kuşağı gezisini de çokça öneriyorlar. Mars'ı Amerika'da hazırlık okurken görmüştüm, öyle çok da bir nane yok aslında. Bizdekilerin on katı kadar vadiler, dağlar falan var o kadar, gerisi demir oksitli toprak. Esas Kuiper Kuşağı'nı görmek lazım, koskoca bir cüce gezegenler ve meteorlar cenneti! “

Gülerek önlüğünü sandalyenin üzerine bıraktı. Kolunu şöyle bir sallayıp saatine bakarak:

“Sen gelmiyor musun? Bugünkü menü de çok doyurucu, kaçırma derim. Onca zaman abur cuburla işi aksatmamak için dolan midemiz sonunda bayram edecek.” dedi.

”Sen önden git dostum, ben birazdan sana yetişirim. Kaçırmama imkân yok böyle bir fırsatı, beni bilirsin.” dedi

Sıcak bir tebessümle arkadaşını selamladıktan sonra, metal ve yağ kokularının her yanı doldurduğu atölyeyi terk etti. Baki Bey'in aklı, Boris'in dediklerine gitmişti. Mars'tan bahsederken, çok basit bir şey gibi bahsetmesi ona oldukça garip gelmişti. Çünkü o üniversite yıllarında kendi ülkesinde hayatta kalmaya çalışıyordu. Bir yandan okuyor bir yandan da çeşitli işlerle kendini geçindirme derdine düşüyordu. Ayrıca, Türk Uzay Enstitüsü Ay'a daha yeni seferler düzenleyebiliyordu ve açıkçası bu turlar, okuyan ve ek işlerde çalışan bir üniversite öğrencisi

için astronomik bir fiyat demekti. Bahsi geçen meblağ, o yaşlarda birinin kolayca gorebileceği bir meblağ değildi.

Aklını bir an önce topladı ve kendini düşüncelerinden sıyırdı. zerindeki önlüğü çıkarıp nazikçe dolabına astı ve koşarak arkadaşına yetişmeye çalıştı. Neyse ki çok da gecikmemişti. Belleğinde kısa bir tur atalı iki dakika olmuştu. Tüm şirket binalarının en temel ihtiyaı olan çok yönlü asansöre doğru yürüyordu Boris. Bir yandan yürürken diğer yandan o dönemin popüler parçalarından birini mırıldanıyordu. Ona yetişti ve yol üstünde son teknolojik gelişmelere şirketin n ayak olduğu yeni bir uzay keşfine ve Mkemmmelleştirici adındaki yeni bir implant taslağı üzerine detaylıca bir sohbete giriştiler. Bu sohbetleri yemeğe vardıklarında ve yemek boyunca devam etti. Paydos saati bitmeye yakın ikisi de ellerinde kahveleriyle odaya döndüler. Odada onları diğer ekip arkadaşları ve şirketin sahibi olan Jacob Statum bekliyordu.

“Sevgili proje lideri ve ekip sözcüsü, sizler de hoşgeldiniz! Tüm eki-bi tam zamanında ve hatta beklenenden erken burada bulmak beni oldukça tatmin etti. Biliyorsunuz ki bugün Hatasızlar projesinin son rapor teslim günü, ayrıca da bu projedeki devamlılığınızın son şansı. şimdi, siz kıymetli ekip sözcüsü Bay Gezgin’i şöyle alalım, ben de oturup anlatacaklarını dinleyeyim. Sizden çok güzel haberler bekliyorum, bilmiş olun.”

“Tabii, Bay Statum. Hemen başlıyorum sunuma.”

Sinirleri gerilmişti, bu çok bilmiş adam sürekli tepelerinde dolaşan

bir akbaba gibi uğrar ve çalışmaların teslim tarihini hatırlatarak tüm ekibin asabını bozardı. Bir kusur bulmaya hazır ve projedeki detayları derinlemesine bilen bu adamı memnun etmek çok zordu. Bu proje kendisine geldiğinde de ilk baş şaka olduğunu düşünmüş ve reddetmek istemişti çünkü, Hatasızlar projesi, kusursuz işleyecek ve hiçbir şekilde bozulmayacak şekilde programlanıp tasarlanmış bir otonom üretim ve denetim sistemiydi. Bahsedilen proje bilimde ve istatistikte önemli bir yeri olan Murphy Kanunları'na tersti, hatta bu kanunlardan bir maddesi diyordu ki: “Bilgisayarlar güvenilirmezdir ama insanlar daha güvenilirmezdir.”

Bilgisayara da güvenilmemesi gerektiği söyleniyor, sonuçta onu da en güvenilirmez olan insan yapıyor yahut makineleri de. Ancak bu sistem, bilgisayarlara ve makinelere tamamen güvenmeyi, tüm işi onlara bırakmayı ve aynı zamanda bozulmamalarını amaçlıyordu. Oluşan yüzlerce parametreyi hesaba katmadan yapılması ona çok gülünç geliyordu. Fakat bu projeyi kabul etmiş ve sonunda buralara kadar gelmişti çünkü teklif edilen bedel onu ister istemez ikna etmişti.

“Evet, sizi dinliyoruz.”

“Öncelikle hoş geldiniz ve projemize uzun zamandır verdiğiniz destek ve gösterdiğiniz sabır için de-”

“Lütfen formaliteleri geçelim ve esas konuya gelelim, Bay Gezgin.”

“Evet. Hatasızlar projesini anlatmama da pek gerek yok sanırım o halde direk sonuca ve elimizde neler olduğuna bir bakalım. Dün gece karşıdaki fabrikada denemeleri yaptık, bugün de son bir kez simülas-

yondan tüm süreci gözlemledik ve evet, sonunda başardık. Herhangi bir koşulda ve durumda bozulmadan çalışacak ve üretimine devam edecek bir otonom mekanizma inşa edebildik. Daha önce uzay madenciliği ve silesiyle getirttiğiniz Refractarium elementi oldukça işimize yaradı. Hem her türlü ısı şartına dayanıklı hem de darbe ve sürtünme mukavemeti bilinenlerden çok yüksek. Kimyasal aşınmaya da karşı, radyoaktiviteye de karşı dayanıklı seramik-metal kompoziti kaplamalar kullandık. Bu metalle birlikte elde ettiğimiz alaşımların dayanım testleri de pozitif sonuç verdi. Ayrıca oluşturduğumuz üstün yapay zekâ, Siber-A tüm sistemi oldukça güzel işletiyor ve mühendislerin yapacağı tüm detaylı hesaplamaları, teknik çizimleri ve gerekli simülasyonları tek başına hallediyor; kendi kendisini yöneten-denetleyen ilk fabrika gerçekten de hatasız bir şekilde işliyor. İsterseniz sizi gezdirelim, bir de kendiniz görün.”

“Demek sonunda bitirebildiniz. Hepinizi tebrik eder ve kutlarım beyler! Kendi gözlerimle de gördükten sonra sizlerle kutlama bir yemeği yiyelim. Böylece gelecekteki işlerimiz için de konuşmuş oluruz.”

Tüm ekibin üzerindeki kara bulutlar dağılmış ve kendilerini sürekli taciz eden şu patron bozuntusu da ilk defa onlara güler yüzünü göstermişti. İvedilikle şirket binasının karşısında duran mega yapıya vardılar ve tüm sistemi işler bir şekilde buldular. 48 saat boyunca en ufak bir fire vermeden üretim devam etmiş, oluşabilecek tüm hata ve kazalar Siber-A tarafından engellenmişti.

Bu icat, artık şu anlama gelmiş oluyordu: Herhangi bir üretim konusunda insan gücüne ve aklına ihtiyaç kalmamış, oluşturulan sistemler

kendi başına yetebiliyordu. İnsan gücüne Sanayi Devrimi ile vurulan darbe, bu sefer insan aklına yeni bir icat ile saldırmış ve başarılı da olmuştu ama henüz kimse olacakların ve kaçınılmaz olanın farkında değildi.

Hatasız Fabrika'dan oldukça memnun ve tatmin olan Jacob Statum, tüm ekibe verdiği yemek sözünü tuttu ve onları son derece lüks bir restorana götürdü. O akşam hepsi için mükemmel ve keyif dolu bir akşamdı, Baki Bey için de öyleydi. Akşamın sonunda, yarı ayık bir şekilde eve varan Baki Bey, karısına ve çocuğuna iyi geceler demeden yatak odasına geçip sızmıştı.

Bir Saat Önce

Baki Bey, kafatası çeperlerini tırmalayan bir baş ağrısıyla uyandı. Alarm, inadına çalıyor ve adeta Baki Bey'i kalkması için zorluyordu. Bir müddet geçince alarm kendisini susturdu ve bir iki saniye sonra tekrar çalmaya başladı. Baki Bey pasif agresif bir tavırla elini yatağın yanındaki komodine attı ve alarmı susturmaya çalıştı ama hayır susmuyordu. Fotoselli alarmın susmaması artık canına tak etmişti. Ağzından küfürler savura savura yerinden doğruldu ve komodine doğru bir hamle yaptı ki sesin gözlüğünden geldiğini anladı. Kendisini sabahın köründe, güneşin dahi doğmadığı bir saatte arıyorlardı, yoksa proje ile ilgili bir sorun mu olmuştu?

Hızlıca gözlüğünü alıp taktı ve çağrıyı cevaplamak için gözlerini kıptı. Arayan Bay Statum'dan başkası değildi.

“İyi sabahlar, Bay Gezgin. Acil ofisime gelmenizi istiyorum. Siber-A ile ilgili konuşmak istediğim bir konu var.”

“Efendim, herhangi bir sorun mu var? Yoksa Siber-A hata mı verdi? Üretim yoksa durdu-”

“Hayır, aksine. Sistem tıklar tıklar işliyor ve Siber-A hiçbir yapay zekanın yapamayacağı kadar etkili çalışıyor. Aslında ondan daha fazla ve çeşitli yollarla yararlanmak istiyorum. O sebeple, acilen ofise gelin de konuşalım. Bay Evgenyoviç de yakında burada olur.”

“Peki ya diğer ekip üyeleri?”

“Onlara şimdilik ihtiyaç olduğunu düşünmüyorum. Gelince konuşuruz. İyi sabahlar.”

Gelen aramanın heyecanı ile hazırlandı ve yanına sadece bir kruvasan ve bir termos dolusu kahve alıp evden çıktı. Akıllı arabasına atlayıp “Statum Teknoloji” dedi ve yarım saat sonra şirket binasına vardı. Hızlıca asansöre bindi ve tam asansörden indiği anda Boris ile karşılaştı. İki si de birbirine sorarcasına bakıyor, bakışlarındaki merak yüzlerinin her bir hücreğine ince ince yayılıyordu. Boris, iki kere odanın kapısını tıktı ve içeriden “Girin!” diye seslenen adamın sesi duyuldu.

İçeri girdiklerinde, odanın bir şirket sahibine göre oldukça sade ve minimalist olarak döşendiğini gördüler. Odanın tamamına beyaz renk hakimdi. Hiçbir noktasında tek bir toz ve kir izi dahi yoktu. Havadar ve

ferahtı. Yine tüm oda gibi iki adet beyaz koltuk, masanın önüne yerleştirilmişti. Masa, kitaplık ve bilgisayar da tıpkı odadaki her şey gibi beyazdı.

Atik ve güçlü bir hareketle Bay Statum, ikisinin de elini sıktı ve:

“Hoş geldiniz beyler! Sizleri sabahın erken saatinde çağırmak istemezdim ama en uykuya yakın olduğum anda uykularımı kaçıran ve tüm dünyayı değiştirecek bir fikir aklıma geldi. Bu fikir sizin Siber-A yani Hatasız projesiyle alakalı.”

İkisi de sevinç ve heyecan dolu duygular yaşıyor ve gelecek yeni teklifi, projeyi, merakla bekliyorlardı. Adam, karşısındaki adamların heyecanını görse de pek umursamadı.

“Siber-A mükemmel bir yapay zekâ, öncelikle emeğinize sağlık diyorum. Aklıma gelen fikir de şu: Siber-A ‘yı mühendislerin çalıştığı birimlere yerleştirmek! Evet, beni yanlış duymadınız dostlarım, bu yapay zekâ ortalama veya çok daha iyisi olan bir mühendisin yapabileceği toplam hata oranını sıfıra indirgedi. Bu sebeple, mühendisleri çalıştırdığım projeleri de yine bu yapay zekaya bırakmayı düşünüyorum. Böylelikle hata riskini ortadan kaldırdığım gibi şirketin giderlerini de oldukça hafifletirim.”

Bunu duyan Boris ve Baki Bey, ilk başta şaşırdı, tek bir kelime dahi edemedi sadece bakakaldı. Adam, hiçbir şey olmamış gibi devam etti:

“Sizlere de danışmanım olmanızı teklif ediyorum. Bu kadar mü-

kemmel bir projeyi bana üreten iki kıymetli insanı ödölsüz bırakacağı-mı sanmadınız herhalde.”

Bu sefer duydukları kendilerini daha da çok şaşırtmıştı ve şaşkınlıkları gittikçe dehşete dönüşüyordu. Çünkü yaptıkları iş sebebiyle insanlığa büyük bir hizmet sunmuş olmalarına karşın birçok kişiyi de artık işlerinden edecek kişiler olmuşlardı. Adam sorusunu yineledi.

“Evet beyler, ne diyorsunuz? Danışmanım olmak ister misiniz?”

Boris, düşüncelere dalmış, konuşmuyordu. Zor da olsa Baki Bey cevap verebilmişti:

“Ama Bay Statum, ekipteki diğer arkadaşlarımız...”

“Onlar mı? Boş verin onları, siz şartlarımı kabul ettiğiniz anda banka hesaplarına yıllarca yetebilecek miktarda para aktarımı yapacağım zaten. Onları unuttum sanmayın.”

“Peki ya diğer insanlar? Diğer mühendis ve teknikerler? Yüzlerce belki de binlercesi hayatını bu işe, bu şirkete borçlu insan?”

“Yapacak bir şey yok Bay Gezzin. Sonuçta doğal seçim dediğimiz bir olay var ve bu durumda o gerçeğin sadece şekil değiştirmiş hali. Sizler hayatta kalmaya ve çalışmaya hak kazandınız ve onlar kaybettiler, durum bu kadar basit.”

“Yaptığınız, sizlere bu kişilere, size para kazandıran ve şirketi ayakta tutan binlerce insana saygısızlık” diye bağırdı Boris en sonunda.

Jacob Statum, kendisine hâkim olmaya çalışıyor ancak pek de başarılı olamıyordu. Elleri sinirden şiddetle titriyor ve sol gözü istemsizce seğiriyordu.

“Bakın, beyler. Sakinliğimi korumaya çalışıyorum ancak siz bana hiç de yardımcı olmuyorsunuz. Son defa soruyorum. Danışmanım olacak mısınız, olmayacak mısınız?”

İkisi de hayır anlamında kafasını salladı.

“O zaman başka bir şey deneyelim, ya siz bu işi kabul edersiniz ya da ben sizi işten atarım. Bu nasıl fikir?”

Boris, hiçbir şey diyemedi ve kararsız kalıp yere baktı. Baki, Boris’in yüzüne destek istercesine bakıyor ve hiçbir şey yapmamasından ötürü huzursuzluk duyuyordu. En sonunda dayanamadı ve şunları söyledi:

“Beni işten çıkarabilirsiniz. Binlerce kişiye karşılık benim olmam gayet adil bir takas.”

Boris ise sonunda boş boş baktığı yerden düşünceli başını kaldırıp cevap verebildi:

“Ben teklifinizi kabul ediyorum bayım! Danışmanınız olarak çalışmaktan memnuniyet duyarım.”

“Sonunda gerçekten biriniz aklını kullanabildi, yoksa bu şirkette çalışan herkese yazık olacaktı, en azından Bay Evgenyoviç doğa kanunlarının değişmez olduğunu kabul etti, en nihayetinde bunlar birer kanun.”

Baki, yanında duran can dostuna hüznün ve kırgınlıkla baktı ve Jacob’a dönüp:

“Mademki doğal seleksiyon işliyor, öyleyse Murphy Kanunları da er ya da geç olması gerektiği gibi davranacaktır, sonuçta ne demiş Murphy: ‘Bilgisayarlar güvenilirmezdir ama insanlar daha da güvenilirmezdir.’

Bunları söyleyip, ardına bakmadan odadan çıktı ve ağır ağır ilerleyerek asansöre doğru yöneldi. Nedense sonra bundan vazgeçti ve merdivenlerden inmeye karar verdi. Stratosfere kadar uzanan bu devasa yapıdan aşağıya yürüyerek inmekte pes etti ve asansörle hızlıca inmeye karar verdi. Binanın çıkışına vardığındaysa akıllı arabasıyla göz göze geldi ve yürümeyi tercih etti.

Yolda yürüyordu. Aralık soğuğunun son demleri yaşanan dondurucu bir salı sabahında karmakarışık duygular içerisindeydi. Son bir saat içinde olanlara inanmakta hala zorluk çekiyordu, dün halbuki ne de güzel geçmişti. Yaşananları öngörebilmeliydi, matematik ve istatistik üze-

rindeki üstün yetisi, daha doğrusu rasyonel düşünebilme kabiliyeti en azından bunu yapmasını sağlayabilmeliydi.

İşe Geç Kalmak

Sabah alarmının coşkulu sesi, tüm evi bir sahne gibi inim inletiyordu. Mahmur bir kıpırdanmayla Danzig'den “Am I Demon” çalan telefonuna uzandı. Saat, sekize on kalayı gösteriyordu. Aceleyle yatağından kalktı ve dolaptan ne bulursa üzerine geçirdi. Apar topar evden çıktı.

Eğer koşarsa servisin onu aldığı yere beş dakikada varacağını biliyordu ancak gece geç saatte yattığından ve dünün yorgunluğunu atamadığından ne kadar koşarsa koşsun anında yoruluyordu. Bacakları yeni doğmuş bir ceylan misali titriyor, nefesi hızlı bir kılıç darbesi yemişçesine kesiliyordu. Tahmin ettiğinden de geç vardı istikametine. Yapacak bir şey yoktu, metroyla gidecekti işe.

Olabildiğince hızlı şekilde kâh hırlayarak kâh tıksırarak Kocatepe istasyonuna giden dik yokuşu tırmandı. Hemen turnikeleri aşip metroyu beklemeye başladı. O anda sağ yanında bir iskelet belirdi. Bembeyaz bir tişört giymişti. Üzerinde Calibri fontuyla “okul hayatı” yazıyordu. Kemikleri sararmış, göz yuvalarında garip ve dehşetle bakan iki ölgün göz vardı. Ona doğru yaklaşırken vücudundan çıkan sayısız tıkırtı, ür-kütücü bir melodinin ritmini tutuyor; attığı her adımda incecik bacakları komikçe eğilip bükülüyordu. Sol elinde ise dumanı tüten bir bardak çay vardı. İnce belli bir kadının zarafetini taşıyan bardağın altında herkesin bildiği kırmızılı-beyazlı kıraathane tabaklarından vardı.

“Heh, aradan bayağı bir süre geçti! N’oldu lan, oldun mu yazar?”

Bu konuşana garabetle baktı. Hiçbir şey demedi.

“Oldun, oldun da ne geçti la eline? Bak! Şimdi depo köşelerinde sürünüyorsun. Beni dinleseydin, böyle olmayacaktı.”

Sinirle burnunu tuttu ve ciğerlerinden isyan marşı haykıran derin bir nefes çekti.

“Evet, oldum. Ne varmış depo köşelerinde sürünüyorsam?”

İskelet, karga cıyıklaması gibi çirkin bir kahkaha patlattı. Elini karnına götürdü, şöyle bi’ yokladı.

“Lan, benim karnım yok ki! Ha, ha, ha! Her neyse, bana bak. Yine gir bi’ okula, eline sağlam ekmek al yeğenim. Böyle olmaz, senin gibi akıllı adama yakışmaz bak.”

Sinir kat sayısı bu kokuşmuş ölü konuştuğuça artıyor, öfkesinden üzerindeki eskimiş tişörtü yırtası geliyordu.

“Bana bak, sen çok oluyorsun artık! Sana mı soracağım ne yapacağımı hıyar herif?”

Doğrudan, çenebaz ölünün elindeki çaya uzandı ve suratına çaldı. İskelet garip çığlıklar atarak koşturdu. Ansızın durdu.

“Ben yanamam ki oğlum, ben ölüyüm! Ha, ha, ha!”

Geçmişin hayaleti arkada kulak kanatan kahkahalar atarken hızlıca yanında uzaklaştı. Elektronik panoya ilişti gözleri. Mavi zemin üzerine beyaz fontla “Zam – Hiçbir Zaman” yazıyordu. Olan bitene anlam veremedi ve birkaç saniye içinde metronun gri-turuncu başı sinsice kıvrılan bir yılan edasıyla kendini gösterdi. Durağa geldiğinde kendisinden beklendiğinden daha yüksek sesle tısladı. Tıslama seslerine şenlikli çingirak sesleri de eşlik etti.

Kendisini bitmek bilmez işkencesine götüren taşıta adımını attığında gördüğü manzarayla afalladı. İçeride bir sürü forsa oturaklara oturmuş yılgınca kürek çekiyorlardı. Hepsinin el ve ayak bileklerinde paslanmış prangalar vardı. Sırtlarıнаysa “ev kredisi”, “iphone ödemesi”, “düğün harcamaları” yazan ağır kayalar asılmıştı. Onlara şaşkınca bakarken, anonsun sesi duyuldu. Her zamanki kadının sesi pek bir öfkeli geliyor, doğrudan kendisine bağıırıyordu:

“Sen, yeni gelen! Ne diye dikiliyorsun sersem? Çabuk oturaklara geç ve kürek çekmeye başla. Bak, tam karşında duran “KYK kredisi” yazan kayayı da sırtına al bakayım. Çabuk! Öbür durağa yetişmemiz lazım.”

Hiçbir şey yapmadan öylece durdu. Anons tekrar bağırdı:

“Bak, dinliyor mu? Şimdi geliyorum oraya.”

Hemen sağındaki vatman kapısı açıldı ve içinden deri kıyafetler içinde, elinde gece kadar kara kırbacıyla bir kadın çıktı. İri göğüsleri giydiği dar babydoll'dan fışkıracak gibi duruyor, vücudunun tüm kıvrımlarını fütursuzca gözler önüne seriyordu. İnce bacaklarına giydiği uzun ve sıkı düğümlenmiş halatlar gibi saran siyah deri çizmeler bu kadındaki zalim heybeti tamamlıyordu. Giyimindeki şuhluğa tezatla oldukça kabaydı davranışları. Hiç beklemeden elindekiyle ona ardı ardına vurdu. Kollarında ve sırtında açılan yaraların acısı, tüm vücuduna bir salgın gibi yayılıyor, sinir uçları ateş almış gibi yanıyordu.

Hemen kadının dediği gibi kayayı sırtına aldı. Oldukça ağırdı ve bir adım attığı gibi yere kapaklandı.

Kadın tekrar bağırdı:

“Kalk ulan böcek, kalk!”

Birkaç kez daha vurdu ve acıdan can havliyle kayayı kaldırıp hızlıca oturaklara geçti. Kadın, avına bir pars gibi yaklaştı ve bileklerine prangaları geçirdi.

“Haydi, çekmeye devam edin!”

Hepsi bir ağızdan, “Hoh!” diye haykırarak asıldı küreklere. Bir yandan forsaların bağıırışı bir yandan kadının “Asıl!” ihtarları birbirine karışıyor, insanın ruhunda saklı umutları üçer beşer parçalıyordu.

“Asılın!”

“Hoh!”

“Asılın!”

“Hoh!”

Bu acınası temaşa devam ederken, yanı başında oturan, bir deri bir kemik kalmış genç adama baktı yan gözle. O, diğerleri gibi bağırmıyor, sessizce bir şeyler fısıldıyordu. Saçı sakalı birbirine karışmış, üzerindeki gömleği çoktan kirli bir paçavraya dönmüştü. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı, iç parçalayan görüntüsüyle ölmeye yüz tutmuş bir baykuşu anımsatıyordu. Biraz kulak kabartınca biteviye şu cümleyi söylediğini işitti:

“Bu ay da kirayı geciktirdim!”

Ardından forsaların haykırıışlarından çok, kürek çeken zavallıların fısıltıları kulağına isabet etmeye başlamıştı. Duymak istemediği halde bu işkenceye maruz kalıyor, başını sürekli sağa sola sallasa da bu çaresiz sayıklamaları duymaktan kaçamıyordu.

“Keşke sade bir nikâh yapsaydık.”

“Evi aldık ama ya krediyi ödemesi?”

“Iphone aldık da n’oldu? İyi halt ettim.

Kendisinin ve forsaların kürek çekiş ritmi git gide hızlanıyor, vücudunda az biraz kalan güç hızlıca kendini tüketiyordu. Ansızın yorgunluktan gözleri karardı ve yere yığıldı.

Gözlerini açtığındaysa toplu taşıtın içinin bomboş olduğunu ve sıradaki durağa vardığını anladı. Kürekler, oturaklar ve forsalar sanki bir hayalmiş gibi silinip gitmişti. Vücudunda ise ne bir kırbaç yarası ne de acı kalmıştı. Anons her zamanki mekanik sesiyle ve biraz da garip bir neşeyle bağırdı:

“Bir sonraki durak: Fitneciler. Next Station: Fitneciler. Kendini kol-la canım, çünkü bunlar senin bir sonraki durağa ermene engel olacaklar. Bol şanslar!”

Anons biter bitmez kapılar o bilindik ötüş sesiyle açıldı ve içeriye bir eli arkasında bir düzine insan girdi. Bunlar mesai arkadaşlarıydı. Hepsi de son derece güleç bir ifadeyle onu süzüyor, kararlı ancak yavaş adımlarla ona doğru geliyorlardı.

“Canım, seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun. Maaş zammını sonuna kadar hak ediyorsun şekerim!”

“Hafta sonu işe gelme konusunda dediklerinde haklısın vallahi.”

“Senden alışkanını mı bulacak bu adi herifler, söylesene?”

Metro, hızla bir sonraki durağa ilerlerken bir anda ışıklar söndü ve geri geldi. şimdiyse hepsinin yüzü korkunç bir gülümsemeyle parlıyor, gözlerinin olması gereken yerde hiçlikten de karanlık bir boşluk kıpırtısız duruyordu. Bedenleri insanı iğrendiren bir imgeyle çarpılmış; kolları, bacakları bir rmceğinki gibi çift eklemlili hale gelip uzamıştı. Ellerini arkalarından çekmişler ve yukarı doğrultmuşlardı. Hepsi yukarı kaldırdıkları ellerinde metronun lgn ışığında ürkünç bir görkemle parlayan birer hançer tutuyordu. Kulakları tırmalayan ve insanın her hücresini ürperten boğuk kahkahalar atarak ona ilerlediler. Oradaki herkes aynı anda atıldı üzerine ve hançerleri hunharca ona sapladı. Kan, bedeninden firar eden bir kaçak gibi zemine akıyor, buna rağmen gücünü korumaya çalışıyordu. Ansızın birinin elinden g bela hançeri kaptı, gelişine sağa sola salladı. Sayısız cıyıklama, toplu taşıtın rayları arşınlayan mekanik sesine karışıyor; hançeri her salladığında duvarlar, öldürmeye yeminli canavarların kanıyla boyanıyordu. Dakikalarca salladı elindeki ölümcül nesneyi, ta ki, saldırgan canilerin hepsi yere düşüp hareketsiz kalana kadar...

Bu vahşet sona erdiğinde tişörtü, pantolonu, kolları ve yüzü kıpkırmızıydı. Gr bir şekilde haykırdı yerde cansız yatanlara:

“Gelin lan, hepiniz gelin! Gelin de öldürmek neymiş görün.”

Akabinde kulakları sağır eden bir sesle beraber, güçlü bir ışık her yeri kapladı. Bir de baktı ki etrafta kimse yoktu. Metronun i yüzü,

pencereler tertemizdi. Kendine bir göz attı ve kendi üstünde de az evvel yaşanan kan banyosunun izleri silinmişti.

Metro hızlıca bir sonraki istasyona yaklaştı.

“Bir sonraki durak: Müdüriyet. Next Station: Müdüriyet. Helal olsun sana be, bu haince saldırıdan kendini kurtardın. Bakalım sıradakilerle baş edebilecek misin? Ha ha ha!”

Metro, durakta bir dakikaya yakın bekledi, tam kalkacakken kapılara birkaç adam üşüştü. Bunlar önceki işlerinde de şimdiki işinde de başını yiyen müdürleriydi. Hepsi de ellerini arkada kavuşturmuş, bir horoz gibi kasılarak yürüyordu. Hepsinin başlarında kızıl birer ibik vardı. Ağızları biraz ileri doğru büzülmüş, saldırmaya hazır bir kuşun gagasını anımsatıyordu. Gözleri başlarının iki yanına yerleşmiş ve ona bakmak için kafalarını yan çevirmişlerdi. Metro hızla sıradaki durağa doğru hareket ederken müdürler de ona bakmayı kesip arkada kavuşturdukları ellerini yukarı doğru kaldırıp biçare gelecek olanı bekleyenin başına üşüştüler. Hepsi bir ağızdan haylıyor, bağırırları bir horozun ötüşünü anımsatıyordu. Bir yandan ona bağırı bir yandan da kafasını gagalıyorlardı.

“Ömer Bey, benden ders aralarına bir boşluk koymamı istiyorsunuz ancak bire bir ders bekleyen bir sürü öğrenci varken bu doğru olmaz.

Hem öğle molası neyinize yetmiyor? Bu sizin işiniz, yapamayacaksanız biz sizin yerinize yeni bir matematik hocası bakmaya başlayalım.”

“Ulan, bir işi de doğru yapamıyorsun! Sende bir cenabetlik var, insan yeni paylaşım yerine eski paylaşımı nasıl yapar ya? Mal mısın oğlum sen?”

“Ömer oğlum! Bak saat kaç oldu? Millet yüz elli, yüz altmış ürün topladı. Sen hala yüz tanedesin. Bu gidişle performans için bir tutanak tutacağız sana.”

Gagalarıyla tokmak gibi birer ikişer darbeler indiriyorlar, bir yandan ona patronluğun klasik rutinlerinden birini gerçekleştiriyor, azarlıyorlardı. Dişlerini hınçla sıktı ve baş ağrısının acısıyla yere doğru çömeldi. Saniye bile geçmeden hepsine birer yumruk salladı ve avazı çıktığı kadar bağırdı:

“Yeter be, yeter! Siz hiç mi insanlıktan anlamazsınız, eşek herifler?”

Onun bu öfkesini gören hilkat garibeleri, can korkusuyla sağa sola kaçıştı ve en sonunda içlerinden biri acil durum kolunu gagasıyla çekerek kapıları açtı. Hepsi, açılan kapılardan bir daha gelmemek üzere oradan çıktı ve gitti.

Acil durum kolu çekilmişti ancak vasıta hala seyir halindeydi. Hızla giderken içeri delicesine esen rüzgâr doluyor, Ömer’i de içinde ilerlediği aralıklarla aydınlatılmış bilinmez karanlığa çekiyordu. Tutamaçlara tüm gücüyle asıldı ve çekim kuvvetine karşı koydu. Son durağa yaklaştıklarını belirten anons içeride çekirge sürüsü gibi yayılıp kulağına ulaştı.

“Bir sonraki durak: İK. Next station: İK. İşsizlik tarafına gidecek yolcularımızın bu durakta aktarma yapmaları gerekmektedir. Burası, Kölelik Metrosu’nun son durağı, lütfen binenlere öncelik tanı ve yerinden sakın kıpırdama!” Cümle biter bitmez, boğuk ve ürkütücü bir kahkaha istasyonda yankılandı. İçeriye ansızın hepsi üzerine güzel takım elbiseler giyinmiş bir sürü insan doluştu. Siyah, kemik çerçeveli gözlükleri ve taşıdıkları kahverengi evrak çantalarıyla her biri birer iş insanına benziyordu. Her biri sıkıca dikilmiş gözleriyle Ömer’e döndü. Kulakları garip bir şekilde çürümüş etten bir yapıyla örtülmüştü. Dudaklarının çevresinde sayısız kurtçuk ve böcek avarece geziniyordu.

Hortlaklar aynı anda ellerini evrak çantalarına attı, içlerinden sayfaları sararıp solmuş dosyalar çıkardılar. Her biri bir şey söylüyor ve bu lanetli rabarba kafasına ağırlı bir dolu uğultu saplıyordu.

“Ömer Bey, erken çıkışlarınızı gün olarak alıp yıllık izninizden düşeceğiz, haberiniz olsun!”

“Ömer Bey, iş akdinde yıllık izninizi gerektiğinde müdürünüzün müdahil olacağı sözleşmede yazılıydı. Biliyorum, bu yasal hakkınız ancak işler yoğunken müdürünüzün izni vermemesi doğal değil mi?”

“İş performansınızdaki düşüşle alakalı birazdan departmanımızın üstleriyle konuşacaksınız. Biz, çok işi az maaşla yapacak enayiler arıyoruz, böyle bir düşüş kabul edilemez.”

“Tutanak için yapmış olduğunuz savunmayı, ne yazık ki uygun bul-

madık. İşten çıkış işlemlerinizi başlatalım.”

Bitmek bilmeyen sinir harbinin ardı arkası kesilmiyordu, en sonunda içinde azgın volkanlar gibi kaynayan öfkeye kendini bıraktı ve cinnetin delişmen kollarına kendini bıraktı. Bu yaşayan ölülerin ortasına atılıp her birine saldırdı. Parçalanan etlerinin çıkardığı iğrenç ses, ölgün iniltilerle grotesk bir armoni oluşturuyordu. O ne kadar saldırırsa daha da çoğalıyorlardı. Lime lime olmuş birinin yerinde anında ikisi birden bitiveriyordu. Sonunda hepsi onu çevreledi ve taze etinden parçalar kopararak bir ziyafet çektiler.”

Sonunda çığlıklar atarak oturduğu yerde doğruldu. Gideceği durağı çoktan geçmişti, belki birkaç kez ilk ve son duraklar arasında mekik dokumuştu. Oturdu ve metronun gerisin geri gideceği durağa ilerlemesini bekledi.

Kan ve Döl

Yine iğne atsan yere düşmüyordu İstiklal' de. Şubat ayından beklenmedik güzellikteki bu bahar havasını fırsat bilen tüm İstanbullular, akın etmişti Beyoğlu'nun cazibe merkezi olan bu yere. Seyyar satıcıların pişirdiği mısırın, kestanenin kokusu cezbediciliğiyle havayı dolduruyor, cadde üzerindeki sayısız irili ufaklı dükkânın renkli camekânları gözlere neonvari bir cümbüş halinde akın ediyordu. Nevizade'nin hemen başındaki balıkçılar; inceden gelip geçeni kesiyor, hemen ilerideki eğlence mekânlarından sohbet eden insanların neşeli gürültüsü, armonik bir raba oluşturunuyordu. James Joyce'ye kadar yürürken tüm bunların tadını çıkarmıştı Bulut. Günlerdir hem ülke gündemini hem de kafasını meşgul eden garip kadın ölümlerinden bir an olsun sıyrılmak istiyordu. Cinayet mi yoksa doğal ölüm mü belirlenemediğinden hâlâ her şey havadaydı bu vakalarda.

Hemen bar tezgâhına, barmenin karşısına kuruldu, bir ellilik söyledi. Kafa dinlemek istediğinde hep böyle yapardı. Hele ki kafası bu kadar meşgulken kimsenin zevzekliğini de çekemezdi. Birası geldi, büyük bir yudum aldı. Derin bir oh çekip "İşte şimdi oldu!" dedi kendi kendine. Bir müddet uzun bira bardağına bakıp düşündü tekrar olanı biteni. Bir hafta içinde dört kadın, evlerinde ölü bulunmuştu. Hepsinin de ortak özelliği yatak odalarında anadan üryan bir şekilde boylu boyunca uzanıyor olmalarıydı. Olay yeri inceleme esnasında hiçbirinin üzerinde herhangi bir darp izine rastlanmamıştı. Gözleri tamamen açık bir şekilde oldukları yerde uzanıyorlardı. Göz bebekleri sanki hiç var olmamış gibi tüm gözleri yekpare aktı. Göz çeperlerinin çevresinden gözün mer-

kezine uzanan küçük damarlar kendini göstermişti. Bir de, işin ilginç yanı hepsinin de şakaklarında kemiksi yapılar peyda olmuş, sanki boyunuz benzeri bir yapı ortaya çıkmıştı. Adli tabiplerin yaptığı otopsi sonuçları da ölüm saatinden hemen önce cinsel birleşmenin yaşanmış olduğunu gösteriyor, alınan örnekler sonucunda normal bir insanın vücudunda barındırdığından üç kat fazla östrojenin ve serotoninin vücutta salgılandığını işaret ediyordu.

Düşündü, düşündü. Hiçbir çıkar yol bulamıyordu. Başkomiser Cevdet bir yandan emniyet müdürünü eğlemeye çalışıyor diğer yandan da basın yaptığı haberlerle üstlerine gelmesini önlüyordu. Hala net bir açıklama yapılamadığı için de basın kısıkcı daraltıyor, feminist derneklerin bu ölümler hakkında yaptıkları sosyal medya çıgırtkanlığı da zaten kanayan yaralarına daha fazla tuz ekiyordu. 7

Bir anlık bir şey dikkatini çekti ve düşüncelerinden sıyrıldı. Bar tezgâhının öbür ucunda oturan bir kadın gözünü ona dikmiş, davetkâr bir gülümsemeyle Bulut'u seyrediyordu. Kadın, görüp görebileceği en güzel, en çekici varlıktı sanki. Mermerden oyulmuş gibi bembeyaz teni ve insanın kanında tatlı bir ateş uyandıran güzel kıvrımları vardı. Gözleri, zümrüt gibi yeşil bir parıltıyla parlıyordu. Düz ve asil bir burnu, kırmızı dolgun dudakları ve yumuşak hatlı çenesiyle karşısına dikilecek her erkeği cezbetmeye yeminli bir şehvet ikonasıydı, onu şuh bakışlarla süzen. Kıvrıcık saçları, başından çağıldayarak akan bir kan nehri gibi kıpkızıldı.

Dayanamadı, o da koca, kahverengi gözlerini çevirdi ve ince, biçimli dudaklarıyla gülümsedi. Kemerli burnundan derin bir nefes çekti ve

omzuna gelen dalgalı saçları arasından ince parmaklı ellerini geçirdi. Kadın, başını eğip kendi kendine güldü. Sapından zarif parmaklarıyla kavradığı şarap kadehini alarak genç komiserin sol yanındaki bar taburesine yerleşti.

“Selam, Leyla ben!”

“Selam, ben de Bulut!”

Bir anda aklını kurcalayan her şey uçup gitmişti Bulut’un aklından. Böyle bir şeyi hiç beklemiyordu. Kalbi, göğüs kafesinden firar etmek istercesine atıyordu. Kanı, damarlarında maraton koşusuna çıkmıştı.

“Seni televizyon gördüm galiba. Ünlü müsün?”

Güzel kadının bu sorusuna karşılık gergin bir kahkaha patlattı:

“Son zamanlarda belki. Normalde pek sevmem kamera önünde olmayı.”

Kadın, ince ve biçimli kaşlarını kaldırdı. Sağ eliyle sol pazusunu tatlı bir dokunuşla kavradı.

“Hadi ya, oysa kameralar önünde ciddi ifadenle pek yakışıklı duruyordun.”

“Haberleri takip ediyorsun demek ki. Ben de kafamı boşaltmak için gelmiştim ama baksana yine karşıma çıkıyor. Hayatım işim olmuş.”

Kızıl saçlarını yana savurdu baş hareketiyle ve biraz daha yanaştı genç adama doğru. Parfümü ne de güzel kokuyordu. Ciğerleri açılmıştı.

“Sorun değil, bu gece işten konuşmayız o zaman. Hatta sana şöyle bir teklifte bulunayım yakışıklı. Bana geçelim mi? Evim yakında.”

Gülümsedi, kadına doğru eğilip:

“Olur, hatta çok iyi olur.”

Her şey bir anda gelişmişti. Kadının yanına gelmesi, kısa sohbetleri, evine gitmeleri... Daha önce de böyle şeyler yaşamıştı ama bu kadar hızlı ve böylesine kontrol dışı gelişmemişti öncekileri. Üstelik genelde bir mekânda kadınlar ona değil o kadınlara yanaşırdı. Bulut için ender rastlanan bir durumdu. Genelde o adım atmadıkça karşı taraftan bir karşılık gelmez gece boyu öylece birbirilerini süzüp dururlardı. şimdiyse yatak odasındaydılar kadının. Evinin tüm duvarları vişnerğne boyanmıştı. Evi aydınlatan ışıklarsa loştu. Evin dört yanı ilginç ve ürkütücü heykeller, tablolarla süslüydü. İlk başta meslek hastalığının bir sonucu birtakım çıkarımlar yaptı kendince. Özel müşterileriyle ilgilenen bir hayat kadını olabileceği geçti aklından. Ancak yatak odası kapısının hemen karşısındaki devasa kütüphaneyle göz göze geldiğinde bunun yanlış bir varsayım olduğunu anladı. Dinler tarihi üzerine bir dolu kitap vardı kitaplıkta. Mitler, efsaneler, İncil, Tevrat, Zebur, Kuran-ı Kerim en

üst rafta nizami şekilde sıralanmıştı. Yabancı dilde birçok kitap da alt rafları süslüyordu.

Tek bir kelime etmemişlerdi eve gelene kadar. Eve girdiklerinde ikisi de ne yapacağını gayet iyi biliyordu sanki. Anlaşmak için konuşmalarına gerek yoktu. Şimdi bu tutkunun sahibesi kadın, yatağın yanına oturmuş onu seyrediyordu. Sol eliyle yatağa iki kere hafifçe vurdu. Bu davete anında cevap verdi ve kadına doğru ilerledi. O ağır adımlarla gelirken karşısındaki tek parça siyah elbisesini omuzlarından aşağıya bıraktı. Kalbi şimdi hipodromda koşan bir yarış atı gibiydi. İnce zarif omuzları, dik ve iri göğüsleri, kavisli kalçaları ve zarif bacaklarıyla bekliyordu kadın.

Ömrü hayatında böyle sevişmiş miydi, bilmiyordu. Kadın üzerinde bir ilahe gibi yükseliyordu adeta. Her birleşmede dolgun dudaklarından çıkan zevk iniltileri onu içtiği her türlü içkiden daha fazla sarhoş ediyordu. Bukleler halinde omzuna dökülen kızıl, kıvrırcık saçları yükseldikçe meltemde sallanan yapraklar gibi titreşiyor, iri göğüsleri de saçlarının dansına aynı ritimle eşlik ediyordu. Tutku dansının ritmi hızlandı, kadın vites artıran şuh çığlıklar attı ve ansızın onu tutup üstüne aldı. Bacaklarını iki yana açtı ve Bulut, Leyla'nın öpmeye çağıran dudaklarına yapıştı. İşte o anda sanki tüm manzara değişti. Garip bir sıcaklık dört yanından kuşattı. Kulağına amansız yanan sayısız ateşin çatırtısı doldu. Kırmızı-sarı yalımlarla içinde bulundukları oda cehennemden bir kareyi anımsatıyordu. Leyla'ya baktığında ise gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Gözlerinin olması gereken yerde yeşil kıvılcımlar ve şimşekler çakıyordu. Şakaklarından çıkıp saçlarını Kızıldeniz gibi ayıran bir çift

kara boynuz, bu ateşli güzelliğe ürkütücü bir hava katıyordu. Bacaklarına süründükçe hissettiği sayısız kıldan duyduğu rahatsızlık, apansız bir mide bulantısına dönüşüyor, partnerinin zevkle kasılırken birbirine sürtten ayaklarından tek tük toynak sesleri geliyordu.

Kadın şeytani bir gülümsemeyle ona baktı ve iç çekti.

“Artık benimsin Bulut!”

Cümlesinin bitmesiyle birlikte nereden geldiği bilinmez çok sayıda kanca etine saplandı genç komiserin. Zevk inlemeleri, acı çığlıklara dönmüştü şimdi. Kancaların etine geçmesi mi daha çok acıtmıştı yoksa sıcaktan kömüre dönmüş demirin yakması mı, emin değildi. Öyle bir acıydı ki yaşadığı, daha fazla dayanamadı ve olduğu yere yığılıp kaldı.

Uyandığında kendisini, evinin salonunda cırılçıplak yatarken buldu. Sabah henüz saat altı olmuştu ve güneş daha doğmamıştı. Hiçbir şeye anlam veremeyerek olduğu yerde doğruldu ve bir süre halıdaki desenleri amaçsızca inceledi. Sonra kafası karışık şekilde kalktı ve üstünü giyindi. Biraz kahvaltı edip çıksa emniyete zamanında varabilirdi. Aklını kurcalayan her şey silinip gitmiş ve tek bir şey kalmıştı: Leyla.

Günler günleri kovaladı ve ölü bulunan kadın sayısı on üçe ulaştı. Tüm bilinenler tekrarlanıyor ancak yine de bir sonuç çıkmıyordu ortaya. Görgü tanıklarının ifadelerine göreyse kadınların hepsi, en son sevgileri ya da takıldıkları kişilerle görülmüşlerdi. Hepsinin kimliği tespit edilip evlerine baskın yapıldığında da diğer adamların feci şekilde par-

çalanmış bedenleriyle karşılaşmışlardı. Hepsinin de göğüslerinde devasa pençe izleri vardı ve hiçbirisi de evlerinde hayvan beslemiyordu. Adli tıp sonuçlarına göre böyle bir izi ancak ve ancak ayı ya da kurt bırakabilirdi. İşler iyice çıkmaza girmişti. Ancak Bulut'un hali de pek iyi değildi. Her gece, kendisini cehennemin ortasında buluyordu. Etrafında vakaya konu olan kadınlar acı çığlıklar atarak zincirlenmiş onu seyrediyordu. Leyla'nın onu paramparça ettiği her an çığlıkları, delişmen kahkahalara dönüşüyordu. Bu da yetmezmiş gibi, her sabah kendisini ya bir bankta uzanırken ya da hiç tanımadığı kadınların evinde buluyordu.

Bir haftayı geçmişti ve artık sinirleri dayanamıyordu tüm bu olan bitene. Yoğun geçen mesaiden fırsat buldukça o gizemli kadını araştırıyor ancak ona dair ne bir iz ne de bir iletişim kanalı yoktu. Sosyal medyada ya da arkadaşlık uygulamalarında da denk gelmemişti kendisine. Defalarca kez, karşılaştıkları bara uğrasa da kendisini hiç göstermemişti. Bar çalışanları da kendisine bir daha rastlamamıştı üstelik.

Basının yaptığı haberler iyice ayyuka çıkmış, vakadaki başarısızlıkla iyice göze batmıştı. Emniyet müdürü, Cevdet Başkomiser'i görevden almış, boşalan makama da Bulut'u getirmişti. Yaşadığı hezeyanlardan ve amirinin açığa alınmasının üzüntüsünden aldığı terfiye dahi sevinememişti. Zaten savcılık bu davanın dosyasını kapatma kararı almış ve çözülemeyen vakalar arasına bir yenisi daha eklemişti.

Başarısızlık, duygusal çöküntü ve ihtiraslı takıntıdan yılan Bulut Başkomiser, soluğu ilk fırsatta aynı barda aldı. Yine bar tezgâhına çöktü tüm bıkkınlığıyla. Hiç kim olduğuna bakmadan, kendisine ilk ilgi gösteren kadına yanaştı. Aklında hala Leyla vardı ancak eskilerin de dediği

gibi, çivi çiviye sökerdi.

Uyandığında ilk başta nerede olduğunu kestiremedi. Başında sayısız fil tepişmiş gibi keskin bir ağrı vardı. Ellerini şakaklarına götürdüğünde bir gariplik hissetti. Sanki etine yapışmış çok sert bir şey bitivermişti şakağından. Elleri baktığındaysa tırnakları orak gibi uzamış, ölümcül birer silaha dönüşmüştü.

“N’oluyor be?” diye bir çığlık attı. Ancak sağ yanında boylu boyunca anadan üryan uzanan kadına baktığındaysa dehşeti katlanarak arttı. Kadının şakaklarında kemiksi uzuvlar çıkmış, gözleri tamamen beyaza dönmüştü. Hemen kendisini telaşla yatak odasındaki aynalı gardırobun önüne attı. Gördüğü manzara karşısında tüm mahalleyi ayağa kaldıracak cinsten bir feryat kopardı.

Siyah devasa boynuzları başının iki yanından göğes doğru korkutucu şekilde uzanıyordu. Derisi kızıla dönmüştü ve sağlam dokunsa her şeyi yakacak derecede bir sıcaklık yayıyordu. Bacakları boydan boya kısa kıllarla kaplanmıştı ve ayaklarının olması gereken yerde bir çift toynak duruyordu. Arkasında ise kamçı gibi bir sağa bir sola sallanan uzun ve ince bir kuyruk vardı. Gözleri ise kıpkırmızı yalazlarla yanıyor, karanlığı kendisinden daha uğursuz bir parlamayla bölüyordu. Aynada kendini incelerken kafasının içinde çok tanıdık bir ses duydu:

“Sana demiştim Bulut, artık benimsin diye... Sen de benim çocuklarımdan birisisin artık. Yeni yuvana, cehenneme hoş geldin!”

Sanduka-i Hakikat

Gece, puhu kuşlarının ötüşleriyle doluyordu. Gökte yıldızlar, binlerce küçük kandil halinde asılı duruyor; ay bir gümüş tepsi misali aşıkâre güzellikte parlıyordu. Kuşçu, masanın üstünde duran usturlaba, ebced cetveline ve sair ölçüm aletlerine düşünceli bakınıyordu. Sultan Mehmed-i Sani, Mora'dan zaferle dönmüştü ve gelir gelmez yeniçeri ağaları kendine garip bir sanduka bırakıp gerisin geri gitmişti.

“Sultanın buyruğudur. ‘Bu sandukanın esrarını çözerse sade Müneccimbaşı Ali çözer.’ dediler. İki ay mühlet verildi. Hızır yoldaşın ola, işin kolayı bula Ali Bey'im.”

Bu cümleler kulaklarında biteviye çınlıyor, ses zihninin perdelerini dalgalandırdıkça tefekküründe derinleşiyordu. Hemen masanın solundaki zincirlerle örülmüş demir sandukaya kaydış gözleri. Sandukanın enini-boyunu ölçmüştü en başta. Boyu iki arşına yakındı, eni ise çeyrek arşın kadardı. Yüksekliği ise yarım arşına tekabül ediyordu. Rumeli'den gelen bu sırrı kendinde mevcut olan nesne, kim bilir neler saklıyordu içinde? Zincirleri epey paslanmış olmasına karşı hala sapasağlamdı. Sandukanın kendisi de mukavemette elmasla yarışır haldeydi. Eline aldığı uzunca bir demir tokmakla ne kadar vurursa vursun şekli bozulmuyor, aksine o vurdukça pası meyyitlerden dökülen etler gibi dökülüyordu. Yekpare, gümüş yaldızla parlardı da parlaması dinmedi.

Ürkekçe titreşen mum ışığının altında bir süre daha izledi onu. Ar-

dından kalkıp yatsı namazını kılmak için evvelden aldığı abdestini tazeleyip namazı eda etmeye gitti.

Kendini birden üstadının rasathanesinin tepesinde buldu. Uluğ Bey, sırtını ona dönmüş bir şekilde gece göğünü seyrediyor, elindeki usturlap ile yıldızların hangi konumda olduğunu tayin etmeye çalışıyordu. Bir yandan bir şeyler fısıldıyordu bir yandan da arada bir usturlaba göz atıyordu. Biraz kulak kesilince fısıltıyla şunları dediğini duydu.

“Bunların dışında yol gösterecek daha nice işaretler var etti. İnsanlar geceleyin de yıldızlarla yönlerini ve yollarını bulurlar.” (Nahl Suresi, 16. Ayet)

Birden sevinçle haykırdı Uluğ Bey:

“Allah’a hamd olsun! Merih, işte tam şurada.”

Arkasındaki öğrencisini fark etti.

“Ah, Ali’m, demek sen de göğü seyreylemeye çıktın buraya. Ama seni biraz dalgın görürüm. Hayrolsun, nedir kafandaki meşgale?”

Ali, mahcup bir halde başı eğik üstadına yanaştı.

“Üstadım, kıramadığım bir kilittir. Sultan Mehmed Han, bana bir garip sanduka emanet etti de esrarını çözmemi istedi. Ancak enini, boyunu ölçtükten sonra gayrısını yapmaya gücüm yetmedi. Ondandır bu deruna dalmış halim.”

Uluğ Bey, elindeki usturlabı, ak kaftanının cebine sakince yerleştirdi. Nurani çehresiyle talebesine döndü. Bakışlarına bir babanın evladına duyduğu şefkat yerleşmişti. Kendi oğlundan esirgediği sevgiyi ve muhabbeti doğancıbaşısının oğluna vakfetmiş, gök ilimlerine duyduğu merak ve ilimdeki derinliğine güvenip onu rasathanesinde müneccimbaşı tayin etmişti.

“Ali’m, nice kilit vardır ki, içinde sırlar saklar. Öyle sırlar saklar ki bu kilitler, içinden rahmani güzellikler de çıkar, şeytani azaplar da... İlim ehli, rahmani olandan yana durmalı, şeytani olandan yüz çevirmeli. Ahit Sandığı ise bulduğun, kilidinin içinde Hakk Teâlâ’nın güzelliklerle dolu hazinesinden bir nüve vardır. Şayet bulduğun, Harut ile Marut’un emanetiyse ondan sakınasın. Bilirim, yekpare demirden bir sandukadır derdinin müsebbibi... Zinciri sökülmez, kapağı oynamaz bir garip nesnedir. Yüce Allah’ın ilmi yolunda, al kanımı toprağa saçtım da sana diyeceğim şudur...”

Cümlesini tamamlayamadan mübarek başı kanlar saçarak yanı başına yuvarlandı. Rasathane kandan kızıl, güneşten parlak ateşlerle harlandı. Vücudu başının aksine, Kayser Sarayı’nın sütunları gibi dimdik duruyor, ölülerde hâsıl olan geçkinlikten bir eser göstermiyordu. Heybetli cesametinin ardındaysa kılıcı kanla kirlenmiş halde oğlu Abdülatif duruyordu. Dışarıda kalabalık bir yığın, rasathanenin etrafını çevrelemiş,

hep bir ağızdan bağııyorlardı. En önlerinde Semerkand uleması, Nemrut'u aratmaz kibirleriyle duruyordu. Çıgıllıkları göğü inletiyor, "Kâfirleri yakın!" "Bunlar ne sapkındır ki meleklerin bacaklarına ve de avret mahallerine bakarlar?"

Uluğ Bey'in kesik başı, sadece şu cümleleri söyleyebildi:

"Bu ateş, bir daha asla çıkamayacakları halde onların üzerine kapatılıp kilitlenecek." (Hümeze Suresi, 8. Ayet)

Ali Kuşçu, kan ter içinde huzursuz uykusundan uyandı. Üstadının ölümü hâlâ onu müteessir kılıyor, aklına geldikçe gözlerine hicran yaşları akın ediyordu. Üstelik ulemanın su-i zanlarından sebeple yakılıp gömülen rasathanenin acısı da yüreğinde daimi bir sızı olarak dolanıyordu. Sabah ezanının yürekleri acıtan sedası, gökte ve yerdeki nice varlığa erişerek müneccimbaşının hüznüne eşlik ediyordu.

Ali Kuşçu, ikinci ayın tamama ermesine yakın, ne yapıp ettiyse de bir türlü açamadı bu sandukayı. Kendisi gibi hendesede mütehassıs nice âlime danıştı gizlice. Kâh yıldızların yerini bulup yıldız name baktı kâh remmal koca karılardan medet umup onlara akıl danıştı. Tabii olarak, remmallere itibar etmezdi ancak öyle bir müşkül duruma düşmüştü ki, onlara dahi fikir soracak haldeydi. Her gece rüyasına giren üstadının ölümü ve rasathanenin yanıp kül olması ne bu işe verilecek bir gayret bırakmıştı ne de garabet nesnenin sırrına vakıf olacak akıl... Medresedeki odasına vardığında, hezeyan içinde Uluğ Bey'in kendisine söylediği son sözleri sayıklıyordu.

“Bu ateş, bir daha asla çıkamayacakları halde onların üzerine kapatılıp kilitlenecek.”

“Bu ateş, bir daha asla çıkamayacakları halde onların üzerine kapatılıp kilitlenecek.”

“Bu ateş, bir daha asla çıkamayacakları halde onların üzerine kapatılıp kilitlenecek.”

Eline demir tokmağı alıp biteviye, damarlarında yükselen kara hınçla, sandukaya vurdu durdu. Vururken de bir yandan rüyasını nihayete erdiren cümleyi defaatle haykırdı. O vurdukça sandukanın gümüş parlaması söndü, darbeye mukavemet eden cesameti eğilip büküldü. Demir sandığın, güçlü zincirleri nihayetinde gevşedi ve yamuk yumuk olan şeklinde sebep, kapağı kıymetsiz bir akçe gibi yere düştü. Sanduka açılır açılmaz odanın içine gecedan kara, nice katı cisimden mat bir sis doldu. Bu kara duman, kıyamet alameti olan Duhan'ı anımsatıyor, sanki nice felaketlere gebe olan bir olaylar silsilesinden örme tesbihin imamesi olarak dünya üzerinde salınıyordu. Duman titreşti, kara rengi nice renklerle yanıp söndü. Karanlık yağmur bulutları arasında raks eden yıldırımlar gibi yedi renk çarpışıyor, onlar çarpıştıkça her biri geçmişten bugüne nice kötülüğün aynası oluyordu. Ansızın Kerbela Çölü'nde Hz. Hüseyin ile beraber şehadet şerbeti içen Ehl-i Beyt'i görüyor, hemen arkasından kendisini nice insanın feryat figan can verdiği savaş meydanlarında buluyordu. Tecavüze uğrayan sayısız garip kadının yardım çığlıkları çınliyordu kulağında. İhanete uğrayan kardeşlerin ve dostların ağlamalarıysa bu haykırışlara karışıp yekpare bir felaket cümbüşüne dö-

nüşüyordu. En sonunda da Fatih Sultan Mehmed'in zehirlendiğini, sonrasında ölüm döşeginde canını Allah'a teslim ettiğini gördü. Renkler oynadı, bir dolu hadise cereyan etti de en sonunda renklerin hepsi ittifak etti. Âlem, âlemler oldu. Gaybın bilinmez varlıkları kötücül ve ürkütücü bedenleriyle etrafında daireler çiziyordu. Kimisi kara boynuzlu, beş başlı ve dokuz gözlüydü. Dişleri testereden keskin, çuvaldızdan sivriydi. Hepsi ona hücum etmeye yeltendiğinde beyaz bir ışık tüm odayı doldurdu.

Işık sönüp hilkat garibeleri kaybolunca kendisini yıldızların ortasında gökyüzünün bilinmeyen bir yerinde buldu. Ayağının altındaki zemin, bilinmeyen garip bir cevherden yapılmıştı. Adım attıkça yumuşuyor, ayağını çektiğindeyse kaskatı kesiliyordu. Etrafında havada asılı duran sayısız ayna, bir yukarı bir aşağı hafifçe oynuyor; aynaların önünde kimi tanıdık kimi yabancı binlerce insan aynalardan kendilerini seyrediyordu. Hemen sağ yanda başıboş bir ayna dikkatini çekti, ona seğirtecek iken aynaların gerisinde, tam ortada üstadı Uluğ Bey'i gördü. Aynalardan yapılmış bir tahtta, kesik başı koltuğunda oturuyor, aynalara dalıp gitmiş taifeyi seyrediyordu. Ali Kuşçu, pirine yanaştığında koltuktaki başı yerine koydu ve mübarek başı yerine sabitlendi. Yüzünde hüznü bir tebessüm vardı. Ali ona yaklaştığında tahtından kalktı ve talebesine yanaştı.

“Hoş geldin güzel Ali'm. Nice ezaya şehadet edip geldin. Sevincim gelişine olsa da şahitlik ettiklerinedir hüznüm. Burası, nefsine zulmedenlerin ve de nefsinin mazlumu olanların durağıdır. Burası, Meydan-ı Hakikat, Âlem-i Berzah'tır. Bana da burada bekçilik vazifesi verildi. Gelenleri gözlerim. Yolu bu meydana düşenlerin kimisi Hakk'ı ararken

gururuna yenik düşüp Zillet Vadisi'ni aşıp gelmiştir kimisi de Azrail canını aldıktan sonra buraya ulaşmıştır. Senin de aynan burada, şu boş olandır. Sen henüz ölmedin. Nice zulmete, kötülüğe duçar oldun da buraya geldin. Sana ne cennetteki makamın ne de cehennemdeki azabın gösterilecek. Sana nefsinden başkası gösterilmeyecektir. Haydi, gel! Hakikatin seni bekler.”

Uluğ Bey, kolunu Ali Kuşçu'nun omzuna attı ve yek ahenk boş aynanın karşısına yürüdüler. Aynanın önüne geldiklerinde Müneccimbaşı kendi suretiyle karşılaştı. İlkini; karnı kansız, cerahatsız yarıldı. Beden libası yerlere düşüp zemini süpürdü. O vakit karşısında cismi kara, gözleri alev sarısı bir mahlûk peyda oldu. Yüzü buruşmuştu bu mahlûkun. Dişleri ağzından dışarı uğramış, tıraşın dişleri gibi ayrıktı. Her biri kör testerenin dişleri gibiydi. Sivri gözükse de ne bir eti keserdi ne de cümle hayvanatın derisini aşabilirdi. Buruşmuş yüzünde mahzun bir ifade yer etmişti de gitmek bilmiyordu. Bu zavallı canavar, gözlerini karşısındaki ne dikmiş halde tek bir cümle söyledi:

“Rabbimiz! Biz kendime zulmettik. Eğer bizi bağışlamaz ve bize acımazsan mutlaka ziyan edenlerden oluruz.” (Araf Suresi, 23. Ayet)

Ali, gözlerini açıp uyandığında çoktan gün yerini geceye bırakmıştı. Yatsı ezanı okunuyordu. Yanı başında atıl duran şekli bozuk sandukaya baktı. İçi şimdi bomboştu. Etrafta ne lanetli dumandan ne de canavarlardan bir işaret vardı. Masanın başına geçip eline kâğıt ve divit aldı. Okkaya elleri titreyerek batırdı. Ardından o baş sayfaya şu şiiri yazdı:

“Gördüm hakikatin bir yüzünü,
Ben bilmez idim onun düzünü,
Yaşadım şu dünyanın güzünü,
Zalimdir hakikat ben cahile.”

Sen Sus, Gözlerin Konuşsun!

Okula çoktan gecikmiştim. İkinici derse girerim diye rahattım. Kitap okuyup ağızına kadar dolu gelen her metronun zamanla insan seyrilmesini bekliyordum. Ansızın sağı yanımda bir kıpırtı hissettim. Küçük bir serçenin bir dala konması kadar sert bir titreşimdi hissettiğim. Kafamı çevirip baktığımda ınar yaprağına benzer yeşillikte bir çift gözle karşılaştım. Etkileyici hatta büyüleyici gözleri vardı. Garip olansa bu gözler bir insanın ağızını oynatmasından daha etkili bir şekilde benimle konuşuyordu. Daha da ilginiciyse bunları anlamam ve hatta aynı şekilde karşılık verip konuşmamdı.

“Ooo, dostum hoş geldin!” dedi gözleriyle. Mahmur bir şekilde kırptı gözlerini.

Ben de “Hoş bulduk, ne var ne yok?” dedim. Ama gözlerimi kırpmadım.

“İyi be n’olsun? Aız yine bugün. Sabah tayınını vermedi Hilmi Abi.” dedi bu sefer de.

“Asan kek var cebimde, ondan vereyim.” dedim, keki uzatarak.

“Yok ben şekerli yiyemiyom, bana dokunuyo.” dedi.

Gölümsedim ve mont cebimde durmaktan buruşmuş ambalajını daha da eciş bücüş ederek keki geldiğı yere tıktım. Bunu yaparken çıkarttığım hışırtilar onu rahatsız etmiş olacak ki gözleriyle malum cebe bakıp “Düzgün koy şunu, hışır hışır hışır! Bizdeki de kulak kardeşim...” dedi, kaşları dandik bir evin çatısı gibi çatılmıştı ama tersten.

“Neyse, anlat hele toraman? Daha daha?”

“Valla okula geciktim, metro azıcık boş gelsin diye bekliyorum.”

“He, anladım. Şöyle yanına kaykılalım.”

“Yok, bence gelme.”

“Onu bunu bilmem, geliyom.”

Aylak hareketlerle yanaştı bana doğru, üzerindeki şey tüylüydü ve ben de tüylerden hiç hoşlanmam. Huylandım haliyle, hafiften baldırımın sol yanına değen tüylü şey içimi bir garip yapıyordu.

“Bak, ben tüy müy hiç sevmem. Hadi, biraz kenara geç.”

“Bi’ şey diyeyim, sımsıcaksın. Öldürsen de gitmem yanından.”

“Yav, inadına mı yapıyorsun?”

“Yok be, valla üşüdüğümünden.”

Gözlerimi dikip bu sefer hiç konuşmadım. Biz susuyor, gözlerimiz ise konuşuyordu ilkin ancak bu sefer gözler de susmuş sadece bakışıyor-duk. Saniyelerce bakıştık, bu bakışma istemsizce bir müsabakaya dönüş-müştü. Gözlerim kapanmak için artık yana yakıla kapaklarını kıpraştırı-yor ve beynime yalvarıyordu. Bakışlarını ilk o kaçırdı, sağ taraftaki met-ronun uyarı sesi dikkatini ifadesiz suratımdan daha çok çekmişti belli ki. Metro gittikten sonra gözlerimiz arasında sözcüklerden bir halat yi-ne birbirimize bağladı bizi.

“Tamam lan, sen kazandın. O ses neydi, ödüm koptu valla.”

“Her sabah buradasın, yine de korkuyosun.”

“Bilmiyomuş gibi konuşma, hassas kulaklarım kardeşim, hassas.”

Omuzlarımı silktim ve kitaba doğru geri döndüm. Dakika dolma-dan aklıma göz ucuyla durumu yoklamak geldi. İnsan bulamacı mı yok-sa geniş ve ferah bir yol arkadaşı mı beni bekliyor diye istasyona yana-şan Yenikapı aracına baktım. Artık boşalmıştı ve bir sonrakinin gelme-sine iki dakika vardı. O da sıkılmış olacak ki yumuşak elleriyle beni dürtüp dikkatimi çekmeye çalıştı. Gözlerimiz buluştuğunda şunu söyle-di:

“Neyse ya, ben gidiyorum. Biraz da şu banka oturayım.”

Beklediğim araç kısa sürede geldi, uzaktan son bir kez ona bakıp “Neyse ben gidiyorum. Akşama buradaysan, yoksan da yarın sabah görüşürüz.” dedim.

Siyah-beyaz tüylerini ve sevimli suratını bana dikerek “Tamam, ama sabaha bir şeyler al gel, Hilmi Abi geç geliyo artık.” dedi ve kafasını ön bacaklarının önüne gömdü.

İstasyonun demirbaş kedisi Şakir’i arkamda bırakarak metroya doğru ilerledim ve taşıt hareket ettiğinde istasyonu terk etmiştim.

Yalnız Kurt

“Bu sokaklar...” demişti, “İnsanın yüzüne hep en çok kaçındığı şeyleri vurur.” Bunu söylerken gözlerindeki kararlılık, çeliği dahi eritebilecek bir güçteydi. Elindeki sigaranın havaya fütursuzca savurduğu duman kasvetli çizgilere dönüşüp gözden kayboluyordu. Sigaranın harareti, onu tutan eldeki damarlardan hiddetle akıyordu sanki. Bu sözlerin ağırlığını şu anda aynaya bakarken gözlerimin kenarını yırtan kaz ayaklarımda görebiliyordum. Haklıydı Durmuş Usta. Bu sokaklar gerçekten de insanın en çok kaçtığı gerçekleri yüzüne bir tokat olarak bırakıyordu.

Yana yakıla iş arayışını sürdürdüğüm o iç bayıltan bahar çarşambası, güneş öfkeli ve kibirli tebessümüyle yukarıdan biz dünya ahalisini seyreliyordu. Havada asılı duran yapışkan nem, betonu bozuk kaldırımları çiğneyen uğursuzlar güruhu olan bizlere musallat oluyordu. Talihsiz bir dizi serüvene atıldığım günler gerideydi artık. Gerçi talih neydi, talih-sizlik neredeydi? Bu zamandan bakınca anlaması güç geliyordu bana. Bir önemi yoktu, İtalyanların o meşhur sözünde de dediği gibi “Tutto passa.” (Her şey geçer.)

O zamanlar da geçti gitti ve şimdi ben buradaydım. Elimde bir tomar özgeçmişle betondan ruhsuz sütunlar arasında yürüyordum. İlerledikçe karşılaştığım suretlerde hayatımdan çoktan çıkmış olan simaların silik parçalarına denk geliyordum. Dediğim gibi her şey geçer. Onlar da geçti ve gitti.

Gözüme temas eden her bir çift göz, içinde anlatılmaya ve dinlenmeye değer hikâyeler barındırıyordu. Normalde hiç umursamazdım, öylece bakıp geçerdim. Ancak bazen uzunlu kısalı seyahatlerde denk gelip sohbet ettiğim insanlardan tecrübeyle bunun bilgisine vakıftım artık. Hiçbir göz olmamalıydı ki bakılmamış ve hikâyesinin bir parçası o iki cıvık yuvarlakta gizlenmemiş olsun. Bazen o gözlerdeki anlam ve aşinalık yakalıyordu insanı. İşsizliğime deva bulma gayretinde olduğum o gün, nereden bilebilirdim ki en çok kaçtığım kişinin gözlerini karşımda göreceğimi? Hayır, bahsettiğim gözler kişinin kendisine ait değildi ancak gözlerdeki o ruh çok tanıdıktı. Bunu kalbimin tüm çeperlerinde hissettim. Odacıklarına dolan kanın ateş aldığını ismi lüzumsuz kişinin gözlerine baktığımda da hissetmiştim. Hem de her defasında, ne eksik ne de fazla.

Olduğum yerde bakakaldım. Ayaklarım, şaşkınlık ve heyecanın görünmez çivileriyle sabitlenmişti. Anılar, zihnimin kan kaynayan çeperlerinde ustaca koşturuyor, geçmişten gelen bir çift okun çevresinde ete kemiğe bürünüyordu. Onunla ilk buluşmamız mesela... Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmuş muydum? Sanmıyorum. Bütün gün o güzelim gözlerden alamamıştım kendimi. Bir de küçücük ellerinden eksik etmemiştim ellerimi. Ah, bu nasıl bir saadetti! Güzelliği kelimelerle birleştiren dudaklarına ne demeliydi? Tutkunun yurt edindiği bir gizemli kapandı sanki.

Karaköy'de balık ekmek yediğimiz restoran, Üsküdar'daki yeşilliğin huzurla izdivacı olan Fethipaşa Korusu ve buluşmanın son durağı olan âşıkların adı konulmamış kavuşma meskeni Gülhane... Her biri gözlerimin önünden yedi renkli yıldırımlar halinde geçti. Sağ kolumu kavra-

yan narin kolunun içimi şehvetle kavuran dokunuşunu hissettim ardından. Sonrasında Ankara sokaklarının kasvetli görüntüsüyle Aralık'ın etimi buzdan dişleriyle ısırarak ayazı, baharın bunaltıcı sıcaklığını bir kılıç darbesi gibi kesip attı. Gülüşerek aşkımın vatanı olan evine küçük adımlarla yürüyorduk. Attığımız her adım, gerimizde kül ve isten izler bırakıyordu. 72 numaralı apartmandan adım atıp kapısının önünde kendimi bulduğumda hissettiğim heyecan yine duygularımı kalp haznesinde güçlüce çırpıyordu. Elleri ellerime dokundu ve benim halkalar halinde kıvılcımlarla donandı. Tepeden tırnağa bir karıncalanma etten kemikten bu beden nesnesini kuşattı.

Başka bir karedeydim şimdi. Loş bir ışıkla aydınlanan küçücük bir odadaydım. Tam karşımdaki tek kişilik yatağa tüm ihtişamıyla uzanan topyekûn bir ihtiras manzarasıyla başbaşıydım. Aklımı kaçıracaktım. Hücrelerimde öyle şiddetli zelzeleler vuku buluyordu ki sarsılan ben miydim yoksa ayaklarımın altında ölü uzanan zemin mi sallanıyordu, emin değildim. Davetkâr bir sesle çağırdı beni yanına:

“Yanıma gelir misin? Çok özledim seni.”

Bu iki cümleyle birleşen bir çift göz, bedenimi gerilen zorlu bir ya-ya çevirmişti. Fırlatılmaya hazır bir oktum, zaman durdu ve ben hedefe isabet ettim. Artık iki parmağın arasından, şahdamarımızdan dahi yakındık birbirimize. Gözleri gözlerime değdi. Aklımda şairin şu dizeleri yankılandı:

“Ruhun mu ateş, yoksa o gözler mi alevden?

Bilmem bu yanardağ ne biçim korla tutuştu?

Pervane olan kendini gizler mi hiç alevden?

Sen istedin ondan bu gönül zorla tutuştu.”

Gözler yerini bir çift aleve, tutkusunu coşkuyla haykıran sıralı yanardağlara bırakmıştı. Ansızın bu ihtiras söndü ve dudaklarımda tutuşan sevdalı bir kor peyda oldu. Ellerimle küçük ve tatlı çehresini kavradım, bedenimle bedeni karşı koyulmaz bir kuvvetle birleşti. Ellerimizle yokluyorduk artık sevdanın noksanlarını. Evrenle bir bütün oluyor, unutulmuş heceleri ve şairlerin dizelerini birer ikişer canlandırıyorduk. İşte o anda tüm oda dumansız bir ışıkla aydınlandı. Görüntüler silinip kayboldu. Karşısında hükümsüz kaldığım gözler de artık ortada yoktu.

Sokağın ortasında bir başımaydım. İnsanlar etrafımdan aceleden yapılma cesetler halinde geçip gidiyorlardı. Kalbimde bir boşluk hissi vardı bir de. En çok onun terk edişi beni mahvetmişti. Sonrasında hayatıma kim girip çıktıysa arkadaş, hoşlantı ya da tanıdık namına hiç böyle bir boşluk hissetmemiştim. Kim gelirse gelsin, yapayalnızdım. Betondan bir bozkırda yalnızlıktan var edilmiş bir kurttum ben. İtalyanlar haklı olabilirdi ancak kaçtığım hakikat suratıma bir şefkat tokadı olup inmişti. Bazı şeyler geçmezdi.

Ellerimi hüznünlü bir tavırla yüzüme sürdüm ve yürümeye devam ettim. Ardından kalbimde giderek büyüyen acıya karşılık Durmuş Usta'nın sesi kulaklarımda cınladı:

“Bu sokaklar, insanın yüzüne hep en kaçındığı şeyleri vurur.”

Ben yalnız bir kurttum.

Yalnız kurt...

“Her Şey bir anda geliŐmiŐti. Kadının yanına gelmesi, kısa sohbetleri, evine gitmeleri... Daha önce de böyle Şeyler yaŐamıŐtı ama bu kadar hızlı ve böylesine kontrol dıŐı geliŐmemiŐti öncekileri. Üstelik genelde bir mekânda kadınlar ona değil o kadınlara yanaŐırdı. Bulut için ender rastlanan bir durumdu. Genelde o adım atmadıkça karşı taraftan bir karşılık gelmez gece boyu öylece birbirilerini süzüp dururlardı. Őimdiyse yatak odasındaydılar kadının. Evinin tüm duvarları viŐnerĐne boyanmıŐtı. Evi aydınlatan ıŐıklarsa loŐtu. Evin dört yanı ilginç ve ürkütücü heykeller, tablolarla süslüydü. “

Korku edebiyatımızın genç ve yetenekli isimlerinden Abdullah Emre Aladağ’ın eski ve yeni öykülerinin bir araya toplandığı bu kitapta alıŐtıĐınız korku öyküleri dışında daha romantik, daha mizahi ve daha deĐiŐik öykülerle de karŐılaŐacaksınız.

